

Armi Kauppila

”MEIDÄN MAA, MEIDÄN METSÄT”

Retoriikka ja puhujapositiot Twitterin metsäkeskustelussa

Informaatioteknologian ja viestinnän tiedekunta

Pro gradu -tutkielma

Toukokuu 2022

TIIVISTELMÄ

Armi Kauppila: "Meidän maa, meidän metsät" – Retoriikka ja puhujapositionit Twitterin metsäkeskustelussa
Pro gradu -tutkielma
Tampereen yliopisto
Informaatioteknologian ja viestinnän tiedekunta
Toukokuu 2022

Metsät ovat suomalaisille perinteisesti hyvin tärkeitä, ja niillä on monia eri merkityksiä virkistäytymisestä talouskäyttöön. Metsiä koskeva julkinen keskustelu on Suomessa politisoitunutta, ja 2020-luvulla sitä käydään paitsi perinteisessä myös sosiaalisessa mediassa, kuten Twitterissä. Tämä tutkielma keskittyy metsiä koskevaan julkiseen keskusteluun Twitterissä.

Tapaustutkimuksena on 16. heinäkuuta 2021 julkaistu EU:n metsästrategia vuodelle 2030. Strategia pyrkii määrittelemään metsäpolitiikan painopisteitä EU:ssa, ja siitä syntyi paljon julkista keskustelua Suomessa kesällä 2021. Keskustelua määritti se, että metsästrategiasta vuodettiin ennen varsinaista julkaisua luonnos, joka loi tilaa viime hetken lobbaukselle. Vaikutus näkyi lopullisessa strategiassa niin, että avohakkuihin suhtauduttiin myönteisemmin kuin vuodetussa luonnoksessa. Osa keskustelijoista piti lobbauksen vaikutusta hyvänä ja osa huonona asiana.

Pyrin tässä tutkielmassa jäsentämään Twitterissä käytyä keskustelua metsästrategiaa koskevien ensireaktioiden kautta. Empiirisessä analyysissä kiinnostus kohdistuu argumentteihin ja niiden perusteluihin, sekä käsitykseen, joka keskustelussa syntyy metsäteollisuuden vastuullisuudesta. Tutkimus on toteutettu retorisella analyysillä, ja empirinen aineisto koostuu 16. heinäkuuta 2021 julkaistuista twiiteistä, jotka nähtiin kannottoina metsästrategiaan. Analysoituja twiittejä oli yhteensä 169 kappaletta.

Analyysissä olen tunnistanut aineistosta kuusi puhujapositionia: lobbaustuloksen juhlijat, EU:n toimivallan kyseenalaistajat, suomalaisen metsänhoidon puolustajat, suomalaisen metsänhoidon kritisoijat, ekologisuuden ehdottomat puolustajat ja poliitikkojen syyttäjät. Näille positioille annetut nimet kuvaavat argumentteja, joita puhujat esittivät keskustelussa. Argumenttien pohjalta rakentui kaksi laajempaa näkemystä metsästrategiaan: tasapainonäkökulma ja riittämättömien toimien näkökulma. Tasapainonäkökulma edustaa perinteistä taloudellisia seikkoja korostavaa näkemystä, jossa on kuitenkin myös ekologisia painotuksia. Retoriikan perusstrategioina pidetyt paatos ja logos sekoittuivat keskenään monissa twiiteissä, ja kummassakin näkökulmassa hyödynnettiin paatosta eri tavoin. Keskusteluun on tullut uutena vastakkainasettelu päätöksenteon paikasta: Twitter-keskustelussa väitellään siitä, pitäisikö metsiä koskevan päätöksenteon olla kansallista vai ylikansallista.

Avainsanat: metsäkeskustelu, metsästrategia, sosiaalinen media, Twitter, retoriikka

Tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu Turnitin OriginalityCheck –ohjelmalla.

SISÄLLYSLUETTELO

1	JOHDANTO	1
2	TYÖN TEOREETTINEN TAUSTA	3
	2.1 Julkisuus, mediatisaatio ja syvä medioituminen	3
	2.2 Twitter julkisen keskustelun alustana	5
	2.3 Retoriikka julkisuuden jäsentäjänä	6
	2.3.1 Retoriikka aiemmissä tutkimissa	10
3	METSÄT JA VASTUULLISUUSKESKUSTELU	13
	3.1 Politisoitunut keskustelu metsistä	13
	3.2 Keskustelu metsäteollisuuden vastuusta	14
4	TAPAUS: EU:N METSÄSTRATEGIA	19
	4.1 Mistä metsästrategiassa on kyse?	19
	4.2 Väittely metsien käytöstä	21
5	TUTKIMUSASETELMA JA TUTKIMUKSEN TOTEUTUS	25
	5.1 Tutkimusasetelma	25
	5.2 Tutkimusaineisto	26
	5.3 Analyysimenetelmät	28
6	TULOKSET	30
	6.1 Lobbaustuloksen juhlijat	31
	6.2 EU:n toimivallan kyseenalaistajat	36
	6.3 Suomalaisen metsänhoidon puolustajat	39
	6.4 Suomalaisen metsänhoidon kritisoijat	43
	6.5 Ekologisuuden ehdottomat puolustajat	45
	6.6 Poliitikkojen syyttäjät	47
7	YHTEENVETO JA POHDINTA	52
	7.1 Tutkimuksen merkitys	57
	7.2 Tutkijan asema	58
	7.3 Tutkimuksen eettisyys	59
	7.4 Tutkimuksen rajoitteet	59
	7.5 Jatkotutkimuksen aiheet	61
8	LÄHTEET	62
	8.1 Tutkimuskirjallisuus	62
	8.2 Verkkolähteet	64
	LIITE 1. HAKUSANAT AINEISTON KERÄÄMISEEN TWITTERISSÄ	67

1 JOHDANTO

”On hyvä, että metsä kiinnostaa huolimatta siitä, että tämä menee välillä överiksi ja argumentointi on joskus värikästä.” (Audiomedia 2019)

Näin luonnehti suomalaista metsiä koskevaa julkista keskustelua Luonnonvarakeskus (Luke) tutkimusylijohtaja Antti Asikainen vuonna 2019. Toisaalla Luken tutkimusprofessori Annika Kangas sekä Jyväskylän yliopiston lehtori Panu Halme arvioivat metsäkeskustelua näin:

”Keskustelu metsien käytön kestävydestä käy kuumana, ja joidenkin keskustelijoiden mielestä metsien käyttö on Suomessa maailman kestäväintä ja toisten mielestä taas ei likimainkaan kestävä.” (Luke 2021)

Mitä on tämä värikäs argumentointi, ketkä sitä tekevät ja mihin he sillä pyrkivät? Miten keskustelijat perustelevat metsien käytön kestävyttä tai kestäättömyyttä? Näihin kysymyksiin paneutuu tämä pro gradu -tutkielma, jossa lähestytään metsäkeskustelua yhden tapauksen, EU:n metsästrategian, sekä retoriikan teorian kautta. Koska 2020-luvulla julkista keskustelua käydään pitkälti sosiaalisen median alustoilla, tarkennan katseeni Twitterissä käytävään keskusteluun. Empiirisessä analyysissä pyrin vastaamaan seuraaviin tutkimuskysymyksiin:

- 1. Millaisia retorisia keinoja metsäkeskustelun toimijat käyttävät ottaessaan kantaa EU:n metsästrategiaan?**
- 2. Millainen käsitys Twitter-keskustelussa määrittyy metsäteollisuudesta?**

Kiinnostuin tästä metsäpolitiikkaa koskevasta keskustelusta ollessani metsäyhtiö UPM:n kesätyöntekijänä vuonna 2021. Keskustelua EU:n metsiä koskevasta päätöksenteosta käytiin vilkkaasti. Halusin käydä näitä twiittejä läpi tarkemmin nähdäkseni, mitä erilaisia näkökulmia tämä keskustelu piti sisällään ja millaisista määrittelykiistoista oli kyse. Koin keskustelua seuratessani mielenkiintoiseksi erityisesti sen monisyisyyden: kuten aineistokin näkyy, esimerkiksi tämä EU:n metsästrategiaa koskeva keskustelu ei rajoitu mielipiteisiin strategian eri kirjauksista tai tiettyjen metsänhoidon menetelmien

kestävyydestä, vaan siihen kietoutuu laajempi väittely siitä, tulisiko metsiä koskevan päätöksenteon olla kansallista vai ylikansallista. Kärjistäen keskustelua seurattaessa vaikutti siltä, että ylikansallista, eli vähintään EU-tasoisista tai jopa globaalia, päätöksentekoa peräänkuuluttivat ne, jotka korostivat erityisesti ilmastovaikutusten torjuntaa. Vastavasti taloudellisten ja sosiaalisten vaikutusten huomioimista korostavat näkökulmat tuntuivat puoltavan sitä, että päätöksenteon tulisi olla kansallista. Tämä väittely ei tosin tullut kaikista twiiteistä ilmi, vaan osa keskustelijoista otti kantaa vain itse strategian sisältöön.

Metsiä koskeva keskustelu on Suomessa hyvin politisoitunutta, ja siinä on ollut viime vuosikymmeninä erilaisia painopisteitä ja kiistoja – näitä käydään läpi luvussa 3. Lähes jokaisella suomalaisella on jokin mielipide siitä, mikä metsien merkitys on ja miten niitä tulisi kohdella ja käyttää. Esimerkiksi asiantuntijuudesta käydään jatkuvaa määrittelykiistaa – yhtäältä asiantuntijoina voidaan nähdä metsänomistajat, toisaalta taas metsäteollisuus tai erilaiset tutkimusinstituutiot.

Tämä tutkielma tarjoaa katsauksen siihen, millaisia painopisteitä metsiä koskevassa suomalaisessa julkisessa keskustelussa voidaan nähdä 2020-luvulla sosiaalisessa mediassa. Tuloksia pyritään suhteuttamaan aiempien vuosikymmenten metsäkeskusteluun, ja tästä voidaan saada osviittaa siitä, millaiseen suuntaan metsäkeskustelu menee tulevaisuudessa.

Seuraavassa luvussa taustoitetaan julkista keskustelua medioituneessa yhteiskunnassa, julkisuutta Twitterin alustalla sekä retoriikkaa. Luvussa 3 puolestaan perehdytään keskusteluun metsistä sekä metsäteollisuuden vastuusta, ja luvussa 4 esitellään tapaus, johon tutkielman empiirinen analyysi keskittyy, eli EU:n metsästrategia pääpiirteittäin. Tämän jälkeen luvussa 5 käydään läpi empiirisen analyysin aineisto ja menetelmät, eli miten Twitteristä kerättiin ja rajattiin aineisto sekä miten retorinen analyysi ja jäsentely eri näkökulmiin toteutettiin. Tuloksia aineistosta esitellään esimerkkien avulla luvussa 6, ja johtopäätöksiä sekä pohdintaa on luvussa 7.

2 TYÖN TEOREETTINEN TAUSTA

Tässä luvussa taustoitetaan sitä teoriataustaa, jonka valossa tutkimuskohdetta tarkastellaan tässä tutkielmassa.

2.1 Julkisuus, mediatisaatio ja syvä medioituminen

Julkisuus on tälle tutkielmalle merkittävä käsite erityisesti *julkisen keskustelun* kautta. Empiirisessä analyysissä käsiteltävä Twitter-keskustelu on julkista keskustelua, jossa osallistujat tuovat ajatuksiaan julkisuuteen ja pyrkivät omilla argumenteillaan vaikuttamaan yleiseen mielipiteeseen siitä, miten metsästrategiaan tai metsien käyttöön tulisi suhtautua. Yhteiskuntateoreetikko Jürgen Habermasin (2010, 163) mukaan julkisuus on yhteiskunnan osa-alue, jossa julkisia mielipiteitä muodostetaan. Habermasin mukaan julkisessa keskustelussa muodostuu yksityisten henkilöiden areena, jolla he käyvät keskustelua ja muodostavat jonkinlaisen yleisen mielipiteen – ja tällä mielipiteellä he haastavat julkisen vallan oikeutuksen (emt. 2004, 52). Tällainen yksityishenkilöiden ja julkisen vallan välinen suhde, ja etenkin ajatus julkisen keskustelun pyrkimyksestä kyseenalaistaa tai haastaa julkista valtaa, on mielenkiintoinen EU:n metsästrategiakeskustelua ajatellen: tässä tutkielmassa analysoidaan twiittejä, joista monissa varsin suoraan-syytetään poliitikkoja siitä, että jokin metsästrategiaa koskevassa poliittisessa päätöksenteossa on mennyt vikaan.

Osana julkisuuden käsitystä on syytä tässä tutkielmassa tunnistaa myös medioitumisen käsite. Couldry ja Hepp (2016, 15) esittelevät ajatuksen, ettei nyky-yhteiskunta ole pelkästään medioitunut (mediated) vaan mediatisoitunut (mediatized). Heidän mukaansa sosiaalinen maailma rakentuu medioidun vuorovaikutuksen kautta. Mediatisaation termillä Couldry ja Hepp korostavatkin sitä, että media muokkaa sosiaalisen maailman rakennetta ja dynamiikkaa. (emt.)

Syvä medioituminen (deep mediatization) kuvaa Couldryn ja Heppin teoriassa (emt., 33) sitä aikakautta, jossa elämme. Termillä tarkoitetaan, että sosiaalisen maailman medioituneisuuden ymmärtämiseksi täysin vaaditaan ymmärrystä myös siitä monimutkaisesta tavasta, jolla media rakentaa todellisuutta. Sosiaalisen maailman rakentumiseen vaikuttavat nimittäin myös vuorovaikutuksen prosessit, joita median pitkäaikaiset instituutionalisoituneet prosessit myös muokkaavat. (emt.)

Ajattelen tässä tutkielmassa Couldry ja Heppin tapaan, että todellisuuden rakentuminen on nyky-yhteiskunnassa medioitunutta. Mediassa, tässä tapauksessa sosiaalisen median alusta Twitterissä, tapahtuvaa julkista keskustelua tarkastellaan, koska sen nähdään vaikuttavan todellisuuden rakentumiseen. Esimerkiksi niiden määrittelykiistojen, joista Twitterin alustalla väitellään, sekä tiedon, jota alustalla välitetään, voidaan ajatella vaikuttavan siihen, millainen käsitys metsistä tai niiden käytöstä rakentuu ja miten metsäkeskustelu etenee tulevaisuudessa. Toki on muistettava samalla myös se, että Twitter tai media ylipäättään eivät yksinään määritä ymmärrystämme metsistä, vaan myös esimerkiksi omat kokemukset, tuntemukset ja käsitys historiasta ovat osa sitä. Couldry ja Hepp (emt., 15) toteavatkin, ettei sosiaalinen maailma ole edes mediatisaatioteorioiden mukaan täysin medioiden valtaama.

Medioitumisen, eli ”yhteiskunnan läpimedioitumisen”, myötä eri viestintävälineiden rajat ovat hämärtyneet, ja organisaatiot toimivat sen ehdoilla, miten ne voivat näyttää mahdollisimman hyväksyttäviltä mediassa (Juholin 2017, 17). Erityisesti sosiaalinen media on tehnyt julkisuuteen osallistumisesta aiempaa demokraattisempaa, sillä se mahdollistaa sisällöntuotannon, keskusteluihin osallistumisen, vaikuttamisen ja vaikuttamisen kaikille aivan eri tavalla kuin perinteiset mediat, kuten sanomalehdet, televisio ja radio (emt., 17).

2.2 Twitter julkisen keskustelun alustana

Tässä tutkielmassa empiirinen analyysi keskittyy julkiseen keskusteluun Twitterissä. Twitter on maksuton sosiaalisen median mikroblogin alusta, joka perustettiin vuonna 2006. Twitterissä voi julkaista tekstin lisäksi esimerkiksi kuvia ja videoita. Muiden käyttäjien viesteistä voi *tykätä*, niitä voi jakaa joko omalla jakotekstillä tai ilman, ja niihin voi *vastata* – Twitter tarjoaa siis erilaisia mahdollisuuksia vuorovaikutukseen muiden käyttäjien kanssa. Yksittäiselle viestille on Twitterissä 280 merkin raja, joten se kannustaa käyttäjiä ilmaisemaan asiat tiiviisti. Tämän tutkielman tuloksia lukiessa tämä seikka kannattaa huomioida, sillä EU:n metsästrategian kaltaisen monimutkaisen asian tiivistäminen lyhyisiin viesteihin voi yksinkertaistaa ja kärjistää argumentointia ja johtaa siten mielipiteiden polarisoitumiseen enemmän kuin esimerkiksi monilla muilla alustoilla, joissa tällaista tiukkaa merkkirajaa ei ole.

Hermidan (2017) mukaan Twitter voidaan nähdä esimerkkinä hybridistä mediasysteemistä, jossa journalismi ja sosiaalinen media sulautuvat ainutlaatuisella tavalla hybridiksi. Toisaalta Twitterin logiikka ei ole sattumanvarainen vaan sen taustalla toimiva algoritmi suosii uutisiin ja tapahtumiin keskittyviä julkaisuja (emt. 408). Ruoho ja Kuusipalo (2019, 71) näkevät Twitterin alustana, joka tarjoaa poliittiselle ja journalistiselle eliitille paikan verkostoitua sekä saada haluamilleen asioille julkisuutta. Tämä ajatus huomioidaan myös tässä tutkielmassa. Metsästrategiaa koskevan Twitter-kesustelun jonkinlaisena eliittinä voidaan nähdä poliitikot ja metsäteollisuuden edustajat, sillä heillä on yleensä ennestään asemansa vuoksi suurempi seuraajamäärä ja yleisö omille sisällöilleen kuin yksityishenkilöillä. Toisaalta Twitterissä kenellä tahansa ”eliittiin” kuulumattomallakin käyttäjällä on mahdollisuus julkaista mielipiteitään.

Yksi mielenkiintoinen seikka Twitterissä on sen suhde faktoihin. Hermidan (2017, 410) mukaan Twitter-viestinnässä tunteet ovat välillä tärkeämpiä kuin faktat. Ihmiset esimerkiksi jakavat herkästi itseään kiinnostavia otsikoita ja juttuja kiinnittämättä kovin paljon huomiota siihen, miten totta ne oikeasti ovat. Twitterin käyttöehdoissa (Twitter 2021a) todetaankin:

”—Palveluita käyttäessäsi saatat altistua sisällölle, joka saattaa olla loukkaavaa, haitallista, epätotta tai muuten sopimatonta, tai joissakin tapauksissa julkaisuihin, jotka ovat väärin merkittyjä tai muuten harhaanjohtavia.”

Twitterissä on siis käyttäjän vastuulla tulkita kuluttamaansa sisältöä ja arvioida sen todenperäisyyttä. Tämä Twitterin ominaisuus on syytä ottaa huomioon myös tämän tutkimuksen aineistoa ja tuloksia lukiessa. Twitterin toiminta ja siellä julkaiseminen eroaa olennaisesti perinteisessä mediassa julkaisemisesta muun muassa siten, että Twitteriin kuka tahansa käyttäjätilin luonut voi julkaista nopealla aikataululla lähes mitä tahansa, kun taas journalistisessa julkisuudessa julkaistavat kirjoitukset käyvät läpi muidenkin kuin kirjoittajan oman tarkistuksen. Toisaalta Twitterin käyttöehdoissa mainitaan myös, että alustalla on oikeus poistaa esimerkiksi lainvastaista sisältöä tai ahdistelua, sekä poistaa väliaikaisesti tai pysyvästi käytöstä sellaisia tilejä, joiden Twitter katsoo rikkovan sääntöjään tai lakia. Esimerkiksi Yhdysvaltain entinen presidentti Donald Trump tunnettiin ympäri maailmaa aktiivisena ja kiistanalaisena Twitterin käyttäjänä, kunnes yhtiö sulki hänen tilinsä pysyvästi sääntörikkomusten vuoksi. Keskustelu Twitterin suhteesta sananvapauteen käynnistyi uudelleen huhtikuussa 2022, kun miljardööri Elon Musk ilmoitti ostavansa yhtiön itselleen. Musk ilmoitti tavoitteekseen ”sananvapauden palauttamisen” Twitteriin, mikä aiheutti puolestaan muun muassa ihmisoikeusjärjestöissä huolta vihapuheen lisääntymisestä (ks. esim. HS 26.4.2022).

2.3 Retoriikka julkisuuden jäsentäjänä

Tässä tutkielmassa käsitellään somepostauksia retorisen analyysin ja retoriikan teorian kautta. Retoriikka on valittu teoreettis-metodologiseksi viitekehykseksi empiiriseen tutkimusosioon siksi, että se auttaa ymmärtämään, miten metsäkeskustelun toimijat lähestyvät julkista keskustelua ja mihin he siinä pyrkivät. Tässä tutkielmassa julkisuutta tarkastellaan poliittisia merkityksiä luovana toimintana, jonka analysoimisessa voidaan pohtia puhujan tarkoituksiperiä. Palonen ja Summa (1996, 13) tiivistävät asian osuvasti retoriikan tutkimuksen merkitystä perustellessaan: ”kielen poliittisuus ja politiikan

kielellisyys ovat nykyihmisten kokemuksissa kiertämättömiä.” Tässä kappaleessa syvennyn tarkemmin siihen, miten retoriikka ymmärretään erityisesti tässä tutkimuksessa ja esitellään aiempaa tutkimusta, joka auttaa luomaan kontekstia retoriikasta metsäkeskustelun aiheessa.

Retoriikka voidaan tiivistää opiksi siitä, ”miten asia esitetään vakuuttavasti ja suostuttelevasti puhutun sanan keinoin” (Haapanen 1998, 23). Sanaa *retoriikka* (*rhetoric*) käytetään kuvaamaan sekä toimintaa että sen tutkimusta (esim. Bygrave 1993, 6). Toimintana se on sanojen käyttämistä suostuttelemistarkoituksessa (emt., 6–7). Tässä tutkielmassa retoriikasta puhuttaessa tarkoitetaan pääsääntöisesti nimenomaan toimintaa, jota tutkimuksen kohteena olevien toimijoiden oletetaan tekevän, ja retorilla analyysillä taas viitataan tutkimusmenetelmään, jota empiirisessä analyysissä hyödynnetään.

Palosen ja Summan (1998, 10) mukaan retoriikasta voidaan erottaa kolme erilaista tasoa, joilla viestintää voidaan tarkastella: puheiden tai esitysten retoriikka, argumentoinnin retoriikka sekä trooppien eli kielikuvien retoriikka. Tässä tutkielmassa retoriikka käsitetään argumentoinnin retoriikkana, sillä sen kiinnostus kohdistuu nimenomaan siihen, miten viestinnällisillä esityksillä yritetään muuttaa tai vahvistaa jonkun mielipidettä jostakin asiasta. Siksi analyysissä keskitytäänkin tunnistamaan niitä argumentteja, joita toimijat käyttävät yleisönsä vakuuttamiseen.

Retoriikan tutkimuksen ehkä tunnetuin analyttinen erottelu on jako kolmeen suostuttelun keinoon, jotka ovat eetos (ethos), paatos (pathos) ja logos (logos). Tämä jako oli osa jo Antiikin Kreikassa vaikuttaneiden Aristoteleen ja Ciceron retoriikkakäsitystä (Palonen & Summa 1996, 31). Eetos tarkoittaa puhujan tai viestijän omasta arvomaailmasta tai henkilökohtaisista hyveistä johdettuja suostuttelukeinoja. Paatos taas viittaa suostuttelussa hyödynnettyyn tunnetilaan ja pyrkimykseen sen herättämiseksi yleisössä (emt., 31). Logos on puolestaan asian järjellä ja logiikalla perustelemista, asian osoittamista oikeaksi, ja sen voidaan Aristoteleen käsityksessä ajatella jakautuvan kahdenlaisiin todisteisiin: jonkun muun kuin viestijän itse tuottamiin todisteisiin sekä hänen itse tuottamaansa materiaaliin ”asian luonteesta päättelemällä” (emt., 33).

Tässä tutkielmassa analysoidaan suostuttelun ja vakuuttamisen keinoja retoriikan avulla, ja eetos, paatos ja logos toimivat perusjaotteluna, jolla pystytään hahmottamaan argumentoinnin tapojen esiintymistä. Toki tässäkin tutkielmassa ymmärretään vaikuttamisen keinot ideaalityypeiksi, eli ne eivät välttämättä esiinny erillään vaan sama twiitti voi sisältää niin eetosta, paatosta kuin logostakin.

Klassisen retoriikan tutkimuksen rinnalle on viime vuosikymmeninä noussut ns. uusi retoriikka, jossa keskitytään erityisesti argumentoinnin tapojen ja niiden esittämisen ehtojen tarkastelemiseen (Perelman 1996). Perelmaniin yhdistetty uusi retoriikka jatkaa Aristoteleen retoriikkaa, mutta keskeinen ero näiden välillä liittyy erilaiseen käsitykseen yleisöstä retoriikan kohteena. Perinteisessä retoriikassa oltiin kiinnostuneita tekniikoista, joita julkiset puhujat hyödynsivät puhuessaan maallikoille, jotka eivät Aristoteleen mukaan kyenneet käsittämään monimutkaisempia argumentteja (Palonen & Summa 1996). Uudessa retoriikassa taas ajatellaan, että kohdeyleisönä voi olla kuka tahansa eikä kuulijan älykkyyttä ole tarpeen määritellä. Toisaalta retoriikan molempiin versioihin sisältyy oletus puhujan ja yleisön kohtaamisesta, jota ilman retoriikkaa on vaikea ajatella vaikuttamisen välineenä.

Summan (1996, 7) mukaan yhteiskuntatieteissä on tapahtunut toisen maailmansodan jälkeen *retorinen käänne*, jonka myötä argumentoinnin merkitys ei rajaudu vain politiikkaan, vaan sitä esiintyy myös tieteessä ja filosofiassa silloin, kun tavoitteena on hankkia tai vahvistaa yleisön kannatusta tietyille väittämille, ja tällainen toiminta ei voi tapahtua tyhjiössä (emt., 16). Metsäkeskustelussa voitaisiin ajatella, että vaikka luonnonsuojeluaktivisti osoittaa sanansa poliitikoille ja metsäteollisuuden edustajille, hän pyrkii samalla (ja ehkä jopa ensisijaisesti) vahvistamaan muiden luonnonsuojeluaktivistien mielipidettä asiasta. Vastaava kaksoisstrategia on mahdollista paikantaa todennäköisesti myös metsänomistajien argumentoinnista.

Perelmanin (1996, 25) mukaan *suostuttelu* ja *vakuuttaminen* eroavat toisistaan siinä, että edellistä käytetään rajatulle ja tietyille yleisölle suunnatuissa argumenteissa ja jälkimmäistä taas universaalille yleisölle suunnatuissa argumenteissa. Jälkimmäistä voi pitää haastavampana tehtävänä, koska siinä perustelut pyritään esittämään kaikkien

hyväksyttäviksi. Toisaalta retoriikan on mahdollista ajatella pyrkivän yleisön vakuuttelun sijaan sen miellyttämiseen; sen jo tunnistamien tosiseikkojen hyväksymisen helpottamiseen (emt., 170). Kuten analyysin tuloksia esittelevästä luvusta käy ilmi, metsäkeskustelussa ei ole aina yksiselitteistä, mihin kukin toimija pyrkii, ja kohdeyleisönä voidaan ajatella joko samansuuntaisesti ajattelevat, erimieliset tai molemmat yhtä aikaa. Tämä vaikuttaaakin asialta, jota tulee pohtia tapauskohtaisesti.

Perelmanin (emt., 28) mukaan argumentoinnissa oleellinen edellytys on se, että puhuja räätälöi esityksensä sen perusteella, kuka tai keitä sen yleisö on. Tällainen toiminta tarkoittaa sitä, että yleisölle voidaan argumentoida vain sellaisilla argumenteilla, joiden sisältämät ennako-oletukset yleisö hyväksyy jo ennestään (emt.). Sosiaalisen median metsäkeskustelun kontekstissa tällaiset ennako-oletukset, jotka usein voidaan melko helposti tunnistaa, auttavat ymmärtämään sitä, keitä kirjoittaja pyrkii vakuuttamaan, sillä eri yleisöjä lähestytään erilaisin lähtöoletuksin. Toisaalta etenkin sosiaalisen median kontekstissa on myös muistettava provosoiminen yhtenä tavoitteena. Tarkoitus voi nimittäin olla myös se, että esitetään argumentti, jonka tiedetään sisältävän sellaisia ennako-oletuksia, joita lukija ei hyväksy, jotta saadaan herätettyä kuulijassa ärsyyntymistä ja provosoitua lisää keskustelua aiheesta.

Se, että jostakin asiasta on ylipäättään argumentoitava, vihjaa, ettei jokin väite ole kaikkien ennestään hyväksymä (emt., 156). Metsäkeskustelussa tällaisia asioita vaikuttaa olevan paljon – ne hyväksytään ja koetaan jopa itsestään selvyyksiksi joissain piireissä tai *kuplissa*, mutta laajemmassa yhteiskunnallisessa keskustelussa niiden tueksi on esitettävä argumentteja.

Burke (1969, 46) puhuu identifioinnista eli samaistumisesta käytännössä synonyyminä suostuttelulle. Koska argumentoijat pystyvät suostuttelemaan kuulijoita puolelleen, he tekevät argumentista jollakin tapaa samaistuttavan, jolloin kuulija voi asettua samaan asemaan argumentoijan kanssa. Sosiaalisen median keskustelussa tällaista samaistumista hyödynnetään paljon eri alustoilla, ja sisällöistä tehdään samaistuttavia muille ihmisille.

Klassisessa retoriikan teoriassa nimenomaan puheella oli merkittävä rooli, ja siihen liitettiin erilaisia kysymyksiä retoriikan etiikasta – esimerkiksi Platon esitti kritiikkiä sitä kohtaan, että taitavasti käytetyllä retoriikalla voidaan käytännössä vakuuttaa yleisö argumenteista, jotka eivät ole totta (esim. Puro 1998, 82). Esimerkiksi Perelman (1996, 9) toteaaakin, että on erotettava toisistaan kaksi erilaista päättelyn tapaa, joista toisessa painotetaan totuutta ja toisessa mielipiteitä. Retoriikkaa ajateltaessa pohditaankin nimenomaan sitä, miten yleisön mielipiteeseen voidaan vaikuttaa, eikä sitä, mikä on totta. Myös tässä tutkielmassa kiinnostus kohdistuu nimenomaan siihen, millaisilla keinoilla yleisön mielipiteeseen pyritään vaikuttamaan.

Kun jonkun henkilön tai esityksen retoriikkaa ryhdytään tarkastelemaan, voidaan nähdä ero *hyökkäävän ja puolustavan retoriikan* välillä. Potterin (1996, 107) mukaan hyökkäävässä retoriikassa pyritään viemään ”vastapuolen” argumentilta pohja, kun taas puolustavassa retoriikassa pyritään vahvistamaan omaa argumenttia – molempia voidaan kuitenkin käyttää sekaisin. Metsäkeskustelussa on huomattavissa paljon hyökkäävää mutta myös puolustautuvaa retoriikkaa, ja tämä ilmenee myös Tulokset-luvussa esiteltävistä retorisen analyysin tuloksista.

2.3.1 Retoriikka aiemmissä tutkielmissa

Tessa Tonin (2021) gradussa *#ImWithSanna tasa-arvon puolustajana: Politisointia, mobilisointia ja tulevaisuuden visiointia Instagramissa* hyödynnetään retoriikan teoriaa Instagram-julkaisujen analysoimisessa. Lähestymistapa liippaa tätä tutkielmaa siten, että molemmissa tutkitaan sosiaalisen median sisältöä keskusteluna ja sen analysoimisessa hyödynnetään retoriikan tutkimusta. Tonin gradussa aineistona on ollut protestinomaisia Instagram-postauksia pääministeri Sanna Marinin puolesta ja niitä on haluttu tutkia vaikuttamisen keinoina. Toni on johtanut analyysimenetelmänsä *uudesta retoriikasta*, jota myös tässä tutkielmassa käytetään ja jota esiteltiin edellisessä alaluvussa.

Antiikin retoriikan teorian kulmakivet, eetos, paatos ja logos, ovat keskiössä myös Tonin tutkielmassa, mutta lisäksi siinä keskitytään yleisösuhteeseen ja vakuuttamiseen,

esimerkiksi samaistumisen kautta (emt., 32–33). Toni kiinnittää uuden retoriikan periaatteiden mukaisesti huomionsa erityisesti argumentaatioon.

Toni lähestyy tutkielmassaan käytännössä retoriikkaa siten, että olennaisimpia retorisia vaikuttamisen keinoja ovat metaforat, vertaukset, metonymiat, retoriset kysymykset, ironia, passiivimuoto, kertomukset, määrällistäminen, ääri-ilmaisut sekä toisto (emt., 32). Toni hyödyntää myös *retorisen tilanteen* käsitettä, joka on tietty tilanne, joka voi vahvistaa argumentaatiota. Tonin mukaan #ImWithSanna-postaukset ”*kommentoivat ajankohtaista ilmiötä ja vastustavat diskurssia pukeutumisesta naisen arvon ja ammattitaidon määrittelijänä*” (emt., 33). Tonin tutkielmassa huomioidaan somepostauksen kohdalla se ajankohtainen tilanne ja konteksti, jossa ne on julkaistu. Myös tässä työssä pyrin huomioimaan laajemman kontekstin, ja siten retorisen tilanteen käsite tulee aiheeseen kuuluvaksi myös tässä tutkielmassa.

Toni huomioi tutkimuksessaan myös sen, että retoriikkaa ei voida ajatella yksittäisenä teoriana, joka ohjaa sitä, miten tutkimus tarkalleen ottaen tehdään, vaan teoria ymmärretään jonkinlaisena kehyksenä, jossa tutkijan tekemiin tulkintoihin voi hyvinkin vaikuttaa myös tutkijan oma asema ja suhde tutkimuksen aiheeseen (emt., 35–36). Tämä näkökulma on hyvin tärkeä myös tässä tutkimuksessa, sillä retoriikkaa ei käsitetä jäykkänä ja määrittävänä teoriana vaan joustavana viitekehyksenä, jossa on tilaa tulkinnoille ja siten erilaisten seikkojen vaikutukselle.

Myös Hannakaisa Keskinen (2020) yritysvastuuaiheisessa pro gradu -tutkielmassa retoriset keinot nähdään välineinä kehysten muodostamiselle tekstissä ja puheessa. Hän hyödyntää aiempaa tutkimusta ja luokittelee retorisia keinoja, joita aiemmassa vastuulisuusviestinnän retorisessa tutkimuksessa on löydetty, eetokseen, paatokseen ja logokseen kuuluviin keinoihin. Eetokseen kuuluvina keinoina kuvataan asiantuntijuus, taipumus menestyä, samankaltaisuus, kumppanuus ja kunnioitus, vertailu, itsekritiikki, lait ja sääntely sekä ulkopuoliset asiantuntijat ja auktoriteetit.

Paatokseen kuuluvina puolestaan pidetään metaforia ja kuvailua, tunteita ja toiveita, arvoja ja uskomuksia, universaaleja tavoitteita sekä instituutioita, kuten sidosryhmiä tai

hyväntekeväisyyttä. Logoksena nähdään puolestaan faktat, todistusaineisto, esimerkit ja perustelut, viittaukset tieteeseen, teknologiaan ja liiketoimintaan, mittaaminen, kehittäminen ja innovointi sekä numeerinen esittäminen. Näitä jaotteluja hyödynnetään myös tässä tutkimuksessa suuntaa antavina kuvauksina siitä, millaisia keinoja kuhunkin retoriikan lajiin voi esimerkiksi kuulua – kuitenkin analyysissä ei rajoituta tällaiseen jakoon täysin, vaan pohditaan jokaisen twiitin kohdalla tapauskohtaisemmin ja tulkitseväällä sekä kontekstin huomioon ottavalla tavalla. (emt., 26–37.)

3 METSÄT JA VASTUULLISUUSKESKUSTELU

Tässä luvussa tarkennan katsetta metsistä ja metsäteollisuuden vastuullisuudesta käytyyn keskusteluun näistä tehdyn tutkimuksen valossa.

3.1 Politisoitunut keskustelu metsistä

Yli kolme neljäsosaa Suomen pinta-alasta on metsää (MMM 2020). Siten metsä onkin osa jokaisen Suomessa asuvan elämää jollakin tavalla. Metsiin liittyy paljon arvoa: paitsi taloudellista, myös sellaista, jota ei voida mitata, kuten maisema, rentoutuminen ja liikunta. Ihmisillä, joiden tarpeita metsät suoraan tai välillisesti tyydyttävät, on usein jonkinlainen mielipide siitä, millä tavalla metsiä pitäisi käsitellä ja hoitaa (Mikkilä 2006, 417). Voidaan siis ajatella, että metsät ovat ikään kuin jotakin yhteistä, jonka huolenpidosta kaikki haluavat olla päättämässä.

Jäppinen ym. (2004, 354) totesivat jo 2000-luvun alussa, että Suomessa metsiä koskevat keskustelut ovat metsäsotia, kun taas esimerkiksi Ruotsissa ne ovat metsäkiistoja. Tämä tiivistää hyvin sen ajatuksen, että Suomessa metsäkeskustelu on jollakin tavalla poikkeuksellisen politisoitunutta verrattuna muihin pohjoismaihin. Jo parikymmentä vuotta sitten keskustelusta voitiin erottaa vastakkainasettelu monimuotoisuuden sekä ekologisten arvojen ja toisaalta taloudellisen näkökulman välillä (Jäppinen ym. 2004, 354–355).

Viime vuosikymmenien suomalaisesta metsäkeskustelusta erottuu erilaisia painotuksia. 1960-luvulla keskustelua ohjasi Jäppisen ym. mukaan se, että metsien tilassa huomattiin muutoksia, jotka katsottiin kiihtyneen metsien käytön seuraukseksi (Jäppinen ym. 2004, 136). Se aiheutti vastakkainasettelun metsäalan ja luonnonsuojelijoiden välillä. Samoihin aikoihin myös laajemmassa yhteiskunnallisessa keskustelussa kiinnostuttiin metsäteollisuuden tavoitteista. Jo 1960–1970-luvuilla käydyssä metsäkeskustelussa kiisteltiin avohakkuista metsänhoidon menetelmänä. Tämä on kiinnostava huomio, sillä avohakkuut ovat edelleen 2020-luvulla kiivaan julkisen keskustelun alla Suomessa.

Ilmastonmuutoksen ja luonnon monimuotoisuuden, jotka ovat keskustelussa näkyvästi nykyaikana, voidaan puolestaan nähdä julkisessa metsäkeskustelussa 1980–1990-luvuilla. Tasapainoinen vastuullisuus eli ekologisten, sosiaalisten ja taloudellisten seikkojen välinen tasapaino, josta väitellään myös nykypäivänä, on astunut metsäkeskusteluun 1990–2000-luvuilla. (Jäppinen ym 2004, 136).

Rantala ja Primmer (2003) ovat kirjoittaneet suomalaisesta metsäpolitiikasta ja sen toimijoista. Heidän mukaansa (emt., 207) suomalaista päätöksenteon mallia on usein kuvailtu korporatistiseksi, koska siinä metsäteollisuuden ja metsänomistajien intresseillä on merkittävä vaikutus – ja heidät sekä tutkijat on perinteisesti pidetty tässä päätöksenteossa lähellä. Luonnonsuojelujärjestöt ovat puolestaan päässeet osaksi tätä päätöksentekoa vasta 1990-luvun alusta lukien (emt.).

Metsäpolitiikan teemoja koskevasta julkisesta keskustelusta Rantala ja Primmer (emt., 213) toistavat saman havainnon kuin Jäppinen ym. (2004) edellä: Suomessa metsistä päätettäessä ovat vastakkaisissa näkökulmissa metsäala sekä luonnonsuojelu, vaikkakin näillä näkökulmillä on myös jaettuja näkemyksiä, joista ne ovat yhteisymmärryksessä. Samoin myös näkökulmien sisällä voi esiintyä erimielisyyksiä – esimerkiksi metsäalan näkökulman sisällä metsäteollisuusyritykset ja metsänomistajat voivat olla eri mieltä puun hinnoittelusta (Rantala & Primmer 2003, 213). Tämän tutkimuksen tuloksia lukiessa voi päätyä samansuuntaiseen johtopäätökseen siitä, että metsäkeskustelusta ja sen retoriikasta sekä näkökulmista voidaan tehdä erilaisia jäsenyyksiä, mutta nämä jaottelut eivät ole täysin mustavalkoisia.

3.2 Keskustelu metsäteollisuuden vastuusta

Metsiä koskevassa julkisessa keskustelussa onkin lähes aina jonkinlaista politisoituneisuutta, koska kaikki ajattelevat tietävänsä, mitä metsille kannattaisi tehdä, ja kaikilla keskustelun osapuolilla on oma kantansa. Monesti vastakkain ovat tavalla tai toisella metsäteollisuusyritysten kantaa puoltava ja sitä vastustava kanta, joka syyttää metsäteollisuutta esimerkiksi metsien tuhoamisesta avohakkuilla ja kyvyttömyydestä suojella

luonnon monimuotoisuutta tarpeeksi (esim. Greenpeace 2021). Monesti metsäteollisuuden vastuullisuutta koskevassa keskustelussa puhutaan myös *viherpesusta* (*greenwashing*), joka tarkoittaa esimerkiksi valheita tai osatotuksia, joiden avulla yritetään saada vaikkapa jokin tuote vaikuttamaan vastuulliselta, kun taas aito yritysvastuu tarkoittaa yritysten vastuuta toimintansa yhteiskunnallisista vaikutuksista (Salonen 2021). Kun Suomen ympäristökeskus ja Ely-keskukset ilmoittivat loppukeväästä 2021, että ne eivät enää tue PEFC-sertifiointia, jolla esimerkiksi metsäteollisuus on pitkään brändännyt metsänhoitoaan vastuulliseksi, viherpesu nousi vahvasti keskusteluun mediassa (esim. HS 2021).

Suomalaiset metsäteollisuusyritykset ovat saaneet muutenkin osakseen paljon kritiikkiä. Olkkosen & Quarshien (2019, 47) mukaan se kohdistuu Suomessa erityisesti ympäristövuuseen, koska yritykset käyttävät raaka-aineenaan metsien puuta (emt.). Kansainvälinen toiminta on tuonut suomalaisten metsäteollisuusyritysten yritys vastuun pöydälle moninaisia ympäristöön liittyviä ongelmia, kuten paikalliset ympäristövaikutukset, ja sosiaalisia aiheita, kuten ihmisoikeudet ja suhteet paikallisyhteisöihin (emt.).

Suomessa metsäteollisuusyritykset ovat olleet teollistumisen pioneereja, mikä on tuonut niille myös erityisen varhaisen lähdön yritys vastuuseen (Olkkonen & Quarshie 2019, 10). Metsäteollisuusyritykset perustivat nimittäin 1800-luvulla tehtaitaan harvaan asutuille alueille, joilla oli helposti saatavilla raaka-ainetta eli puuta, ja tämä toi tarpeen houkutella paikallisyhteisöjen asukkaita työntekijöiksi hyvillä eduilla (emt.) Yritykset tarjosivat maksutonta asumista työntekijöille ja monesti myös heidän perheilleen hyväntekeväisyytenä, ja metsäteollisuuden keskittyminen tiettyihin paikkoihin johti kylien ja kaupunkien muodostumiseen niiden ympärille (emt., 11).

Varhaisen esimerkin metsäteollisuuden ja ympäristön välille syntyneistä jännitteistä tarjoaa Ville Kummun (2020) analyysi Lievestuoreen sellutehtaan päästöistä käydystä julkisesta keskustelusta keväällä 1971. Tämä tapaus tarjoaa katsauksen suomalaiseen julkiseen ympäristökeskusteluun 50 vuotta sitten. Lievestuoreen sellutehdas aiheutti ympäristöhaitan läheiselle suolle, jonne päästettiin jätelipeää tehtaalta heti sen perustamisesta 1927 eteenpäin (emt., 35). Tehdas suljettiin 1960-luvulla, mutta 1970-luvulla

alettiin keskustella sen uudelleen avaamisesta (emt., 36). Tutkimuksessa on käytetty aineistona Helsingin Sanomien ja Keski-suomalaisen juttuja tuon kevään ajalta. Kumpu (emt., 49) tunnistaa tuossa kirjottelussa kaksi erilaista diskurssia, maalaisjärkisen ja lainopillisen.

Maalaisjärkisen puheen osalta julkisessa keskustelussa pääsi ääneen esimerkiksi Laukaan kunnanjohtaja, joka vetosi siihen, että saasteista huolimatta pitäisi ottaa huomioon lievestuorelaisten toimeentulo, jolle tehdas on olennaisen tärkeä (emt., 49). Myös Suomen luonnonsuojeluliiton puheenjohtaja korosti tässä tapauksessa nimenomaan ihmisten oikeutta työntekoon asuinpaikkakunnallaan (emt., 40–50), mikä vaikuttaa nykyhetkessä yllättävältä. Maalaisjärkisen diskurssin voidaan ajatella edustavan sosiaalista vastuullisuutta, sillä siinä korostuu paikallisten asukkaiden näkökulma. Samoin tässä maalaisjärkisessä diskurssissa esimerkiksi kyseenalaistettiin vesiviranomaisten oikeudenmukaisuutta (emt., 50). Toisaalta lainopillisessa diskurssissa vesihallituksen edustajat luonnollisesti korostivat sitä, että asiat pitää tehdä lain mukaan ja oikeassa järjestyksessä (emt., 51).

Kummun (emt., 62) mukaan Lievestuoreen tapauksessa mikään osapuoli ei asettunut suoranaisesti puolustamaan ympäristöä. Ero 2020-luvun julkiseen keskusteluun ympäristöasioista on merkittävä, ja nykyään ympäristön huomioimista pidetään yleisesti itseisarvoisempana.

Toisessa ympäristöön liittyvässä tapaustutkimuksessaan Kumpu (emt. 53-55) esittelee Kuusamon metsäkiistaa 1994, jossa luonnonsuojeluaktivistit puhuivat metsistä korvaamattomina ikimetsinä, ja toisaalta metsätaloudiskurssissa metsänomistajat vetosivat taloudelliseen arvoon. Mielenkiintoinen huomio Kummun (emt., 84) analyysissä on se, että tässä kiistassa tieteellisellä tiedolla ei ollut juurikaan sijaa, koska sitä ei yksinkertaisesti ollut vielä tuolloin metsien luonnonarvoista. Vaikka nykyään tutkimusta on paljon, tällainen luontoarvojen ja taloudellisen hyödyn vastakkainasettelu on edelleen olemassa. Kummun mukaan (emt., 62) sekä Lievestuoreen että Kuusamon tapauksessa näkyy 1960-luvulta alkanut ympäristöherätys, jonka myötä ympäristönäkökulma tuli vahvasti mukaan julkiseen keskusteluun. Vielä 70-luvulla ympäristönäkökulma oli

keskustelussa mukana lähinnä lainsäädäntöön vetoamisen kautta, eikä silloin vielä julkisessa keskustelussa kuulunut esimerkiksi tunteisiin vetoavaa tai mielikuviin pohjautuvaa luonnonsuojelun ääntä, kun taas Kuusamon tapauksessa se jo näkyi.

Mikkilän (2006, 417) mukaan se, mikä koetaan hyväksyttäväksi, usein muuttuu ajan kuluessa, ja suomalainen metsätalous toimii esimerkkinä tästä. 1900-luvun alusta eteenpäin, kun harsintahakkuukausi oli päättynyt, hyväksyttiin yleisesti, että metsätalous pyrki lisäämään metsien puutuotantoa ja sen kestävyttä, ja tämä ajattelutapa korostui entistäkin enemmän sotien jälkeen. 1960- ja 1970-luvuilla metsäteollisuuden alkoi kohdistua vaatimuksia ihmisten ja luonnon hyvinvoinnin huomiointista muutenkin kuin ainoastaan tulosten parantamiseksi taloudellisesti. Artikkelin kirjoitusajankohdasta eli 2000-luvun alusta Mikkilä toteaa, että metsäteollisuuden alalla oli jo täysin selvää, että ympäristöön liittyvät ja sosiaaliset asiat otetaan yritysten toiminnassa huomioon samoin kuin taloudellisetkin. Hän toteaa, että niin metsänomistajilla, luonnonsuojelujärjestöillä kuin metsäyhtiöillä itselläänkin on erilaiset käsitykset siitä, mikä on vastuullista ja miten alalla tulisi toimia missäkin asiassa. Myös tässä tutkielmassa ajattelen, että käsitykset metsäteollisuuden vastuullisuudesta vaihtelevat ajasta ja toimijasta riippuen. (Mikkilä 2006, 417).

Merikari (2008) on tutkinut pro gradu -tutkielmassaan sitä, miten vastuullisuus näkyi Metsä-Botnian (nykyään Metsä Fibre, osa Metsä Groupia) sellutehdashanketta koskevassa mediakeskustelussa vuosina 2005–2006. Helsingin Sanomien aihetta koskevista uutisista löydettiin kolme kehystä: investointi, kiista sekä politiikka (emt., 73). Kiistan kehyksellä tarkoitetaan tässä tulkinnassa sitä, että mediassa keskityttiin sellutehtaan itsensä sijaan siihen liittyviin kiistan osapuoliin ja heidän argumentteihinsa (emt., 75). Juuri tämä kiistan kehys on erityisen kiinnostava myös tämän tutkielman kannalta, sillä eri toimijoiden kannat ovat tässäkin tutkielmassa keskiössä. Metsä-Botnian sellutehdashankkeen kiistan osapuolia olivat yhtiö itse sekä vastapuolella aktivistit (emt., 75). Helsingin Sanomien jutuissa nähdään tulkinnan mukaan metsäteollisuusyritys asiantuntijana, jolla on asiaan teknistieteellinen näkemys, kun taas aktivisteilla on tunteisiin perustuva, epärationaalinen näkemys (emt., 75). Asiantuntijuus on mielenkiintoinen tapa

nähdä tämä keskustelu, ja metsäkeskustelu sisältää nykyäänkin paljon kiistelyä asiantuntijuuden ja faktojen tuottamisen määrittelystä. Näkemys metsäteollisuudesta teknisempänä ja rationaalisempana toimijana ja aktivisteista tunnepohjaisempien argumenttien käyttäjinä näkyy jonkinlaisen stereotypian tasolla metsäkeskustelussa yhä 2020-luvulla.

4 TAPAUS: EU:N METSÄSTRATEGIA

Tässä luvussa taustoitan median uutisaineiston pohjalta sitä, mistä EU:n metsästrategiassa on kyse ja millaisessa kontekstissa tutkittavat Twitter-keskustelut on käyty.

4.1 Mistä metsästrategiassa on kyse?

EU:n metsästrategia vuodelle 2030 julkaistiin 16. heinäkuuta 2021. Se saapui keskelle jo ennestään varsin politisoitunutta metsäkeskustelua Suomessa ja laajemminkin. Aiemmin keväällä samana vuonna oli käyty vilkasta väittelyä kestävästä metsänhoidosta ja siihen liittyvistä sertifiointeista sen jälkeen, kun Suomen ympäristökeskus ja Ely-keskukset lakkasivat tukemasta muun muassa metsäteollisuuden suosimaa PEFC-metsäsertifiointia (ks. esim. HS 4.5.2021, MT 21.5.2021). Kaksi päivää ennen metsästrategiaa julkaistiin EU:n ilmastopaketti *Fit For 55 (55-valmiuspaketti)*. EU:n tavoitteena on, että kasvihuonekaasupäästöjä vähennetään vähintään 55 prosenttia vuoteen 2030 mennessä, verrattuna vuoden 1990 tasoon. Valmiuspaketin tarkoitus onkin määritellä tarkemmin, millaisilla toimilla tähän päästövähennystavoitteeseen yritetään päästä. (VNK 2021.) Fit For 55 on varsin laaja kokonaisuus, ja se herätti paljon keskustelua erityisesti kesällä 2021. Valmiuspaketista koitunut keskustelu kohdistui metsien osalta lähinnä hiilinieluihin, kun taas metsästrategian kohdalla kiinnostus suuntautui enemmän luonnon monimuotoisuuteen sekä luontokatoon.

Metsästrategian rooli on käytännössä ohjata kaikkea metsiin liittyvää päätöksentekoa EU:ssa, mutta se ei ole suoranaisesti osa FitFor55-pakettia eikä se anna lainsäädännöllistä velvoitetta EU:n jäsenmaille. Se osoittaa enemmänkin laajempia linjauksia tulevalle metsälainsäädännölle (esim. MMM 2021, Yle 22.6.2021). Metsästrategia on Euroopan vihreän kehityksen ohjelman, Green Dealin, päähanke, ja sen pohja on aiemmin julkaisussa EU:n biodiversiteettistrategiassa (Euroopan komissio 2021). Metsästrategiassa pyritään eurooppalaisen ilmastolain mukaisesti saamaan hiiltä poistettua ilmakehästä luonnollisia hiilinieluja hyödyntämällä (esim. Yle 16.7.2021). Euroopan komission mukaan kaikki vastuullisuuden osa-alueet otetaan metsästrategiassa huomioon, ja se

”kattaa yhdessä sekä sosiaaliset, taloudelliset että ympäristönäkökohdat ja sillä pyritäänkin turvaamaan EU:n metsien monikäyttö.” (Euroopan komissio 2021)

EU:n metsästrategiasta heräsi Suomessa vilkas keskustelu jo kesäkuussa 2021, kun siitä vuodettiin 14.6.2021 julkisuuteen luonnos, jossa avohakkuisiin suhtauduttiin ”vältettävänä toimenpiteenä” ja lisäksi esitettiin pyrkimys painottaa metsäteollisuudessa sellun ja paperin sijaan pitkäikäisempiä puutuotteita kuten sahatavaraan (esim. Yle 22.6.2021). Esimerkiksi Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK otti kantaa siihen, että EU:n ei ylipäättään pitäisi astua jäsenmaidensa tontille metsiä koskevassa päätöksenteossa, ja että strategian alkuperäinen luonnos meni tässä suhteessa liian pitkälle (emt.). Lisäksi Suomen maa- ja metsätalousministeri Jari Leppä (kesk.) allekirjoitti useiden EU-maiden yhteisen, metsästrategiaa ja siihen liittyvää päätöksentekoa kritisoivan kirjeen EU-komission varapuheenjohtajalle Frans Timmermansille (esim. Yle 30.6.2021).

Tiivistetysti voidaan todeta, että osa toimijoista, kuten luonnonsuojelujärjestöt sekä monet vihreät poliitikot, pitivät alkuperäistä luonnosta hyvänä ja tarvittavana askeleena ilmastonmuutoksen torjunnassa. Strategian muututtua ne ilmaisivat pettymyksensä ja syyttivät tästä erityisesti metsäteollisuuden lobbausta. Metsäteollisuuden edustajat ja monet poliitikot taas olivat sillä kannalla, että alkuperäinen luonnos rajoitti tarpeettomalla tavalla juuri esimerkiksi avohakkuita, ja siinä jätettiin liian vähälle huomiolle metsien käytön taloudellinen hyöty. Vastaavasti myöhemmin julkaistussa versiossa Suomen ja muiden metsäisten EU-maiden kannanotot oli kuultu, ja suhtautuminen avohakkuita kohtaan muuttui hieman suopeammaksi sekä lyhytikäistenkin puutuotteiden hyödyt huomioitiin toimijoiden mukaan paremmin.

Tämän tutkielman empiirinen analyysi keskittyy eri toimijoiden reaktioihin ja niiden retoriikkaan Twitterissä. Seuraavaksi käydään läpi mediassa julkaistujen juttujen perusteella erilaisia näkökulmia, joita asiasta on esitetty Suomessa. Tämän julkisen keskustelun erittelemisen avaa politisoituneen aiheen eri positioita, jotta sosiaalisen median julkaisujen analyysissä ymmärretään riittäväällä syvyydellä nämä erilaiset näkökulmat aiheesta.

4.2 Väittely metsien käytöstä

Keskustelun ytimessä oli se, voidaanko tai tulisiko ympäristönäkökohdat suhteuttaa taloudelliseen ja ekologiseen, vai tulisiko ympäristöä ja ekologisuuutta painottaa muun yli. Jonkinlaista tärkeysjärjestystä pyrittiin siis tässä keskustelussa luomaan koko metsiä ja niiden käyttöä koskevalle päätöksenteolle ja vastuullisuudelle. Mistä on kannettava vastuuta, ja kuinka paljon – ovatko metsät vain hiilinieluja, vai arvotetaanko myös metsäteollisuuden tuomia tuloja ja työpaikkoja? Aivan näin yksinkertaisena tätä väittelyä ei kuitenkaan kannata käsittää, sillä osapuolet yhdistelevät näitä eri puolia keskenään.

Suomen maa- ja metsätalousministeriön kanta keskusteluun ilmenee tiedotteesta (Valtioneuvosto 16.7.2021), joka on julkaistu metsästrategian julkaisupäivänä ja jossa puhutaan kokonaiskestävyydestä ja tasapainoisuudesta. Tiedotteessa todetaan muun muassa:

”Strategiaan sisältyvät yksityiskohtaiset linjaukset ylittävät komission toimivallan metsäasioissa ja metsien taloudellinen ja sosiaalinen merkitys jäävät muita tavoitteita pienempään rooliin.”

Suomen kanta asiassa on Valtioneuvoston kanslian mukaan on, että ilmastotavoitteiden saavuttaminen on erittäin tärkeää, ja että Suomi haluaa varmistaa, että ilmastopaketti on riittävän kunnianhimoinen (emt.). Lisäksi Valtioneuvoston kanslia toteaa asiasta seuraavasti:

”Valtioneuvosto arvioi ehdotuksia kansallisen ja eurooppalaisen kokonaisedun näkökulmasta. Ilmastovaikutusten lisäksi ehdotusten tulee monipuolisesti huomioida vaikutukset muun muassa kilpailukykyyn, valtion tulokertymään ja Suomen maksuihin EU:lle. Lisäksi on tärkeää systemaattisesti arvioida päätösten vaikutuksia kansalaisten hyvinvointiin.”

Käytännössä siis asiaa monimutkaistaa se, että Suomi haluaa tärkeän ilmastotavoitteen toteutumisen lisäksi samalla huomioida myös taloudelliset vaikutukset. Se ei halua, että ilmastotavoitteen saavuttaminen tapahtuu Suomen kilpailukykyyn kustannuksella. Tästä

näkökulmasta voidaan ajatella juuri metsäteollisuutta, sillä se on Suomelle tärkeimpiä ventialoja, joka työllistää Suomessa paljon ihmisiä – eikä tämän asian haluta muuttuvan. Samalla kuitenkin halutaan, että Suomi on mukana ilmastotoimissa ja varmistamassa, että EU:n tavoite toteutuu.

Helsingin Sanomien pääkirjoitus 15.7. (HS 15.7.2021) ottaa kantaa suhteuttamalla Suomen tavoitteita muihin EU-maihin. Vertailun perusteella Suomen hiilinielutavoite oli ”pienempi kuin olisi voinut odottaa”, mutta eurooppalaisessa vertailussa tavoite oli silti kunnianhimoinen. Pääkirjoituksen mukaan Suomi ei realistisesti pääse tällä tavoitteella hiilineutraaliksi vuoteen 2035 mennessä, jolla viitataan tutkijoiden suositukseen, joka oli korkeampi tavoite kuin EU:n lopulta päättämä. Pääkirjoituksessa vedotaan siis eettokselisesti tutkijoiden mielipiteen painoarvoon aiheen asiantuntijoina. Samoin pääkirjoitus kiinnittää huomion siihen, että metsäkeskustelu on kiihtynyt, mutta siinä ei keskitytä niinkään ilmastoon vaan enemmänkin biodiversiteettiin ja metsänhoitoon. Lisäksi siinä huomautetaan, että Suomen hallitus sekä asiassa lobannut metsäteollisuusala ovat tyytyväisiä tavoitteeseen. Tämä vihjaa siitä, että näiden ajamat taloudelliset intressit ovat painaneet EU-strategiassa enemmän kuin ympäristöseikat, kuten ilmasto tai biodiversiteetti.

Taloudellista ja ympäristöllistä näkökulmaa vertaa toisiinsa esimerkiksi tämä sitaatti:

”Metsät ovat toki taloudellisesti tärkeitä, mutta on syytä muistaa, että luontokato on todellisuutta Suomenkin metsissä.”

Tämä kuvaus asettelee pohjaa seuraavana päivänä julkaistavalle, tulevaisuuden suunta- viivoja määrittävälle metsästrategialle, ja sille, mitä lukijan tulisi siitä toimituksen mielestä ajatella.

Helsingin Sanomien artikkelista ”*Valmiissa metsästrategiassa näkyy Suomen vaikutus, sanovat järjestöt – Greenpeace pitää tätä huonona asiana, Metsäteollisuus ja MTK hyvänä*” (HS 16.7.2021) ilmenevät kaksi eriävää toimijuutta ja näkökulmaa metsästrategiaan. Nämä toistuvat jossain määrin myös Twitter-keskustelun analyysin tuloksissa. Metsäteollisuuden näkökulma kehystetään jutussa lähinnä paatoksellisen isänmaallisena,

Suomen kansallista päätäntävaltaa korostavana puheena, sekä huolena yksityisomaisuuteen puuttumisesta. Tähän näkökulmaan liittyy jutun mukaan argumentti, jonka mukaan metsästrategia ottaa liian yksityiskohtaisesti kantaa metsänhoitomenetelmiin. Metsäteollisuuden näkökulmaa jutussa edustavat Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliiton MTK:n ja metsäteollisuuden edunvalvontaa tekevän Metsäteollisuus Ry:n edustajat. Lisäksi jutussa kuullaan voimakasta kritiikkiä strategiaa kohtaan maa- ja metsätalousministeri Jari Lepältä. Tämä kritiikki myötäilee samoja argumentteja kuin MTK:n ja Metsäteollisuus Ry:n haastateltavien.

Lisäksi Leppä ottaa jutussa kantaa siihen, että taloudelliset, sosiaaliset ja ekologiset seikat tulisi asettaa paremmin tasapainoon strategiassa. Luonnonsuojelijoita toimijana edustaa jutussa puolestaan Greenpeacen edustaja, ja tämä näkökulma keskittyy strategian sisältöön, jonka todetaan jääneen ”varovaiseksi ja ujoksi” tarvittaviin toimiin nähdessä. Vaikka metsäteollisuuden näkemys esitetään jutussa paatoksellisempaan isänmaallisuuden kautta, molemmissa näkökulmissa ilmenee myös turhautumista metsäpolitiikkaan ja sitä koskevaan keskusteluun.

Varsin kärkevästi metsäasioihin ottaa kantaa biologi Risto Sulkavan 26. heinäkuuta 2021 julkaistu mielipidekirjoitus Helsingin Sanomissa. Jo otsikosta ”*Metsästrategian lobbaus on ollut valheellista*” (HS 26.7.2021) ilmenee, että kirjoittaja vastustaa tiukasti nimenomaan lobbausta. Valheellisuudesta puhuminen asettaa myös vahvan odotuksen sille, että tässä tekstissä esitetään se oikea ”totuus”, jota metsäteollisuuden lobbarit eivät ole myöntäneet ja josta he kirjoittajan mukaan valehtelevat.

Sulkava argumentoikin tekstissään, että Suomi on pyrkinyt lobbaamaan ”jopa pääministerivetoisesti” metsäteollisuuden ja erityisesti selluteollisuuden etuja, mutta ei niinkään ilmastotavoitteiden toteutumista tai Suomen metsien biodiversiteetin suojelemista.

”Suomen harjoittama vaikuttaminen toimi vastoin metsänomistajan etua, samoin Suomi toimi vastoin yhteiskunnan, ihmiskunnan ja biodiversiteetin etua.”

Kun edellä esitelty pääkirjoitus vetosi ennen kaikkea numeerisiin tavoitteisiin ja investointeihin liittyvään logiikkaan sekä tutkijoiden asiantuntijuuteen, Sulkavan

mielipidekirjoitus pyrkii vahvistamaan omaa asiantuntijuuttaan asiassa lukijan silmissä. Siitä kertoo jo esittely hänen nimensä perässä: ”*biologi, filosofian tohtori, 350 hehtaarin metsätilan hoitaja*”. Tällä pyritään osoittamaan, että hänen asiantuntijuutensa perustuu paitsi akateemiseen oppineisuuteen myös omaan metsänhoitokokemukseen. Sulkavan argumentointi vetoaa samaan aikaan lukijan logiikkaan (logos) ja tunteisiin (paatos) esittämällä Suomen kannan logiikan vastaisena ja aiheuttamalla lukijassa suuttumusta tai turhautumista.

Sulkava perustelee tekstissään myös lobbauksen valheellisuutta seuraavasti:

”Metsäntutkimuksen tuottamat kasvuluvutkin huijaavat. Kasvua on paranneltu esimerkiksi pienentämällä mitattavien puiden kokoa, vaikka hyvin tiedetään, että jokaisesta taimesta ei mahdu varttumaan ainespuuta. Nämä valheet upposivat nyt EU:n koneistoon ja uppoavat ne suomalaisiin.”

Helsingin Sanomissa 21.7. julkaistussa jutussa on haastateltu yhden Suomen kolmesta suurimmasta metsäteollisuusyhtiöstä, Metsä Groupin, pääjohtajaa Ilkka Hämälää (HS 21.7.2021). Jutusta ilmenee Hämälän kanta, joka odotetusti puolustaa metsien talouskäyttöä sen vastuullisuuteen vetoamalla. Hämälän suhtautumisesta metsäkeskusteluun kerrotaan jutussa:

”Hämälä kommentoi keskustelua diplomaattisesti. Hänen mukaansa molemmilta puolilta, metsän käytön rajoittamista ja edistämistä kannattavilta, on kuultu sekä asiantuntijälähtöisiä että tunnepitoisia puheenvuoroja.”

Tässä luvussa tehdyn perinteisen median katsauksen sekä myöhemmin esiteltävien analyysitulosten perusteella Hämälän luonnehdintaa keskustelusta voidaan pitää melko osuvana – eetos, logos ja paatos ovat kaikki mukana argumentoinnissa, ja usein ne myös sekoittuvat keskenään.

5 TUTKIMUSASETELMA JA TUTKIMUKSEN TO- TEUTUS

Tässä luvussa avataan sitä, millaisilla keinoilla tulokset-luvussa esiteltäviin tutkimustuloksiin on päästy.

5.1 Tutkimusasetelma

Tässä pro gradu -tutkielmassa kiinnostukseni kohdistuu siihen, miten metsiä, niiden käyttöä ja metsäteollisuuden vastuullisuutta käsiteltiin sosiaalisen median keskusteluissa EU:n metsästrategian julkaisemisen aikaan kesällä 2021. Tutkimuksessa ollaan erityisesti kiinnostuneita toimijoista, jotka osallistuivat keskusteluun, sekä heidän käyttämästään retoriikasta.

Tutkimuskysymykset, joihin tässä tutkielmassa pyritään valituilla menetelmillä ja aineistoilla vastaamaan, ovat seuraavat:

- 1. Millaisia retorisia keinoja metsäkeskustelun toimijat käyttävät ottaessaan kantaa EU:n metsästrategiaan Twitterissä?**
- 2. Millainen käsitys metsäteollisuudesta piiryy Twitter-keskustelun kautta?**

Ensimmäiseen kysymykseen vastaaminen on osa laajemman kuvan saamista siitä, miten suomalaisessa metsävastuullisuuskeskustelussa argumentoidaan ja millaisia vakuuttamisen keinoja toimijat hyödyntävät. Toisessa kysymyksessä puolestaan on tarkoitus tarkentaa katse kohti metsäteollisuuden hyväksyttävyyttä ja sitä, millaisena metsäteollisuus näyttäytyy keskustelijoiden twiiteistä muodostuvassa keskustelun kokonaisuudessa.

Varsinaisten kahden tutkimuskysymyksen lisäksi analyysissä hyödynnetään kahta empiriselle aineistolle esitettävää kysymystä:

- Miten toimijat pyrkivät vakuuttamaan yleisönsä omasta argumentistaan?
- Millaisia argumentteja toimijat esittävät?

Näiden kysymysten tarkoituksena on toimia analyysin tukena ja kysymyksinä, jotka kulkevat koko ajan mukana aineistoa läpikäydessä. Varsinaiset tutkimuskysymykset ovat näitä laajempia, joten näihin analyysikysymyksiin on helpompi vastata, ja niiden avulla pystytään laajentamaan analyysin jälkeen ajattelua kokonaisuuteen sekä pohtia laajemmin yhteiskunnallisesta näkökulmasta tätä keskustelua.

5.2 Tutkimusaineisto

Tutkimuskysymyksiin vastaamiseksi analysoitava aineisto pyrittiin keräämään ajalta, jolloin somekeskustelu EU:n metsästrategiasta oli kiihtyneessä vaiheessa. Aineiston kerääminen aloitettiin kartoittamalla, milloin ja missä kanavissa tätä keskustelua käytiin. Kartoituksessa kävi ilmi, että hyvin suurelta osin keskustelu käytiin Twitterissä, mikä ei sinänsä ole yllättävää.

Aineisto kerättiin Twitteristä maaliskuun 2022 aikana. Aineisto keskittyy ajanjaksolle, jolla metsästrategiakeskustelu kävi kaikista kuumimpana. Luonnos EU:n metsästrategiasta vuodettiin julkisuuteen 14.6.2021, jonka jälkeen Suomessakin heräsi keskustelua sen sisällöstä. Keskustelu jatkui siihen asti, kunnes lopullinen versio metsästrategiasta julkaistiin, ja erityisesti strategian julkaisupäivänä 16.7.2021 oli paljon twiittejä eri toimijoilta.

Luin twiittejä alustavasti noin puolentoista kuukauden ajalta selaamalla ja erilaisia hakutermejä käyttämällä keskustelun kokonaiskuvan muodostamiseksi. Nopeasti ilmeni, että keskustelua käytiin todella paljon ja se oli politisoitunutta. Pysin rajaamaan aineistoa niin, että työmäärä sopii pro gradu -tutkielman vaatimuksiin. Toisaalta halusin varmistua, että aineisto on riittävän monipuolinen. Alustavan läpikäynnin perusteella päädyin valitsemaan aikarajaukseksi ensireaktiot heti metsästrategian julkaisun jälkeen. Siksi aineisto kerättiin strategian julkaisupäivältä eli 16.7.2021, sekä lisäksi tuona

päivänä julkaistuihin twiitteihin tehdyistä vastauksista ja re-twiittauksista, jotka voitiin katsoa ensireaktioiksi strategiaan.

Aineistoa haettiin Twitterin tarkennettu haku -toiminnolla. Kielirajaukseksi valittiin suomi ja aikarajausta vaihdettiin eri päiviltä haettaessa kyseisten päivämäärien mukaan yksi päivä kerrallaan – lopullisessa aineistossa aikarajauksena oli siis 16.7.2021. Hakusanoja käytettiin OR-rajauksella eli siten, että tuloksiin tulivat kaikki aika- ja kielirajaukseen sopivat twiitit, joissa oli jokin seuraavista hakusanoista: metsästrategia, metsä tai metsät eri sijamuodoissa (ks. liite 1). Tähän hakuun päädyttiin käymällä twiittejä läpi alustavasti useilla eri hakusanoilla.

Haualla löytyneistä twiiteistä rajattiin pois sellaiset, jotka eivät selvästi ottaneet kantaa metsästrategiaan ja sitä koskevaan keskusteluun. Lisäksi huomioitiin edellä mainittu kiinnostus ensireaktioihin Vastaus-twiittejä ja re-twiittejä kohdeltiin tässä aineistossa itsenäisinä kannanottoina, mutta analyysissä otettiin huomioon niiden konteksti, eli twiitit, joihin ne vastasivat. Journalististen medioiden Twitterissä tekemiä omien juttujensa jakoja ei luettu aineistoon mukaan, koska niitä ei katsottu kannanotoiksi. Sen sijaan näihin jakoihin vastaavia twiittejä on aineistossa jonkin verran, jos niitä voitiin pitää kannanottoina metsästrategia-asiaan.

Vaikka kielirajauksena oli haussa suomi, yksi englanninkielinen twiitti luettiin mukaan aineistoon siksi, että siihen viitattiin monissa hauilla löytyneissä twiiteissä, ja se katsottiin reaktioksi ja kannanotoksi metsästrategiaan sekä osanotoksi suomalaiseen keskusteluun metsästrategiasta.

Esitetyllä tavalla tehdyllä haulilla ja sen jälkeisellä rajauksella löytyi yhteensä 169 twiittiä. Twiitit kerättiin yhteen PowerPoint-tiedostoon kuvankaappauksina, joissa näkyi niiden julkaisupäivä, julkaisuaika, twiitin julkaisseen tilin nimi sekä tykkäysten ja re-twiittausten määrä. Twiittejä laitettiin kuusi jokaiselle dialle, jotta niiden kokonaismäärän laskeminen mutta myös twiittien yksitellen läpikäyminen analyysiä varten onnistui kätevästi.

Aineiston läpikäyminen oli hyvin työlästä, sillä twiittejä oli paljon erityisesti hakusanalla ”metsä”: se toi esiin suuren määrän sellaisia täysin eri aiheita koskevia twiittejä, joissa

käytettiin esimerkiksi sanontoja ”nähdä metsä puilta”, ”mennä metsään” tai ”niin metsä vastaa, kuin sinne huudetaan”. Pelkkä hakusana *metsästrategia* ei kuitenkaan tuonut esiin halutun kattavasti twiittejä. Siten päädyttiin edellä mainittuun rajaukseen. Aineistoon ei enää löytynyt merkittävästi lisää uusilla hakusanoilla, kuten *metsätalous*, *metsäteollisuus* tai *biodiversiteetti*, joita myös kokeiltiin.

5.3 Analyysimenetelmät

Valitut menetelmät ovat tässä tutkimuksessa laadullisia, sillä tutkimuksen pyrkimyksenä on nimenomaan valaista niitä tapoja, joilla toimijat osallistuvat keskusteluun.

Tämän tutkielman tapaustutkimuksessa kohdistan kiinnostukseni EU:n metsästrategiaa koskevaan keskusteluun, joka on politisoitunutta. Retorisessa analyysissä halutaan siksi kiinnittää huomiota toimijoiden asemoitumiseen suhteessa metsiin. Tästä syystä argumentit luokitellaan erilaisiin puhujapositioihin sen mukaan, miten kukin argumentti suhteutuu aiheeseen. Puhujapositioilla tarkoitetaan ”positioita, joista käsin verkkokeskustelijat rakentavat argumentointiaan, käyttävät retorisia keinoja ja muodostavat puheenvuoroja” (Kokkola ym. 2020, 262). Retoriikkaa puhujapositioden kautta tarkasteltaessa huomio kiinnittyy erityisesti siihen, mihin toimijat pyrkivät argumentaatiollaan (emt., 262). Retorisessa analyysissä pyrinkin pohtimaan paitsi sitä, millaisia vakuuttamisen keinoja toimijat hyödyntävät, myös sitä, mihin ne tällä argumentaatiollaan pyrkivät.

Tärkein kiinnostuksen kohde eivät ole itse argumentit vaan se, miten niitä perustellaan: vahvistetaanko puhujan auktoriteettia (eetos), pyritäänkö luomaan lukijalle jokin tunne-tila (paatos) vai vedotaanko lukijaan järkipäisinä esitetyillä perusteluilla (logos)? Analyysissä tarkastelin toki myös itse argumentteja, sillä kirjoittajan pyrkimyksestä on vaikeaa muodostaa kokonaiskuvaa ymmärtämättä ensin, minkä argumentin kirjoittaja yrittää saada lukijan hyväksymään.

Twiiitit ryhmiteltiin puhujapositioihin niiden pääargumenttien perusteella, ja puhujapositiot nimettiin mahdollisimman kuvaavasti ja toisistaan erottuvasti. Jotkin argumentit

erottuivat aineistosta hyvin selkeästi, toiset taas vähemmän selkeästi. Esimerkiksi twiitit, joissa esitettiin kritiikkiä EU:n metsiä koskevaa päätöksentekoa kohtaan tai todettiin, että EU:n ei pitäisi puuttua Suomen metsiä koskevaan päätöksentekoon, sijoitettiin EU:n toimivallan kyseenalaistajiksi. Joissakin tapauksissa EU:n kyseenalaistaminen oli hienovaraisempaa ja tämä teki luokittelusta hankalampaa.

Tein jaottelun puhujapositioneihin siten, että aineistoon kuuluvat twiitit olivat yhdessä PowerPoint-tiedostossa kuvankaappauksina Twitteristä. Tämän jälkeen luin twiittejä yksitellen ottaen ylös erillisiin muistiinpanoihin selkeitä trendejä niiden argumenteista ja argumentoinnin sävyistä. Kokonaiskuva keskustelusta alkoi hahmottua. Tämän jälkeen muistiinpanojen perusteella eroteltiin puhujapositionit.

Twiiiteissä kiinnitin huomiota siihen, miten niissä suhtauduttiin EU:n metsästrategiaan: positiivisesti, kriittisesti vai neutraalisti. Neutraalia suhtautumista oli vain vähän. Aina twiittien suhtautumista aiheeseen ei kuitenkaan ollut yksinkertaista jaotella. Joissakin twiiteissä oli esimerkiksi ironiaa, jolloin suhtautumisen päättely vaati enemmän tulkintaa.

Retoriikkaa tarkasteltiin twiiteissä ottamalla huomioon itse twiitin teksti aiheutunnisteen, twiitin konteksti (esim. vastaus johonkin toisen käyttäjän twiittiin), mitä kirjoittajan asemasta mahdollisesti oli tiedossa ennestään (esim. poliittinen asema tai asema metsäteollisuuden edunvalvonnassa), sekä emojiit, joiden katsottiin olevan retorisesti latautuneita ja osa twiitin retoriikkaa kokonaisuutena – esimerkiksi Suomen lippu -emoji esiintyi useissa twiiteissä, ja sen katsottiin korostavan isänmaallista sanomaa.

6 TULOKSET

Tässä luvussa käsitellään analyysin tuloksia.

Aineiston twiiteissä käytiin erilaisia määrittelykiistoja ja väittelyitä. Sen lisäksi, että niissä mietittiin, onko julkaistu metsästrategia hyvä vai huono, väittelyn alla oli myös useita muita suppeampia ja laajempia kiistoja, kuten kuka metsät omistaa, kuka on asiantuntija metsäasioissa, onko ekologisuutta painotettava kaiken muun yli vai voidaanko se suhteuttaa taloudelliseen (ja sosiaaliseen) vastuuseen, kenen ylipäätään kuuluisi päättää Suomen metsien hoidosta ja käytöstä, sekä tästä laajentunut väittely siitä, pitäisikö Suomen ylipäätään kuulua Euroopan Unioniin vai ei, sekä ovatko avohakkuut luonnon tuhoamista vai osa vastuullisen metsänhoidon toimenpiteitä.

Suurin osa twiiteistä oli melkoisen suorassa linjassa perinteisen median jutuissa ja mielipidekirjoituksissa edellä havaittuihin näkökulmiin. Molemmilla julkisuuden areenoilla keskustelun eri osapuolet olivat näkökulmissaan kaukana toisistaan, ja lisäksi kiistoja oli useita eri asioista. Twitterissä nämä erot tiivistyivät kahteen argumentoinnin tapaan, joita nimitetään tässä tutkielmassa *riittämättömien toimien näkökulmaksi* ja *tasapainonäkökulmaksi*.

Riittämättömien toimien näkökulmassa argumentoidaan erityisesti luontokadon ja ilmastonkriisin kiireellisyyttä ja siten metsästrategian riittämättömyyttä. Samalla pyritään osoittamaan, että taloudellisten intressien tulisi olla toissijaisia verrattuna ekologisiin perusteluihin. Näiden lisäksi riittämättömien toimien syynä pidetään politiikan ristiriitaisuutta. Jotkut twiitit kritisoivat koko metsästrategiaa liian vaatimattomaksi, mutta suurin osa ilmaisee pettymystä erityisesti Suomen kantaan, jossa ei näiden argumenttien mukaan oteta ekologisia seikkoja tarpeeksi huomioon. Argumenttien esittäjinä ovat erityisesti yksityishenkilöt, mutta myös jotkut poliitikot ja kansalaisjärjestöt, kuten Greenpeace.

Tasapainonäkökulmassa taas suhtaudutaan yleensä positiivisesti metsästrategian lopputulokseen, ja näissä postauksissa ovat edustettuina erityisesti poliitikot sekä usein

myös metsänomistajiksi tunnistaantuvat yksityishenkilöt tai metsäteollisuuden edustajat. Argumenteissa keuhataan erityisesti sitä, että lobbaus on tuottanut tulosta. Taloudelliset seikat ja metsien käytön rooli Suomen kansantaloudelle korostuvat tässä näkökulmassa. Tasapainonäkökulma oli havaittavissa keskustelussa laajemminkin. Ennen varsinaisen metsästrategian julkaisemista näissä twiiteissa vaadittiin, että talouden ja luonnon edut tulisi asettaa tasapainoon keskenään. Strategian julkistamisen jälkeen tuotiin esiin tyytyväisyyttä siihen, että tavoite oli toteutunut ja tästä annettiin kiitosta lobbaukselle. Lisäksi näissä twiiteissä ilmaistaan usein helpotusta siitä, että päätösvalta metsien käytöstä ei siirry strategian myötä pois, vaan EU:n jäsenmaat saavat yhä päättää omasta metsäpolitiikastaan EU:n sääntelyn puitteissa.

Tutkimusaineistosta erotettiin kuusi puhujapositionia: *lobbaustuloksen juhlijat, EU:n toimivallan kyseenalaistajat, suomalaisen metsänhoidon puolustajat, suomalaisen metsänhoidon kritisoijat, ekologisuuden ehdottomat puolustajat ja poliitikkojen syyttäjät*. Seuraavaksi esitellään esimerkkien avulla tarkemmin puhujapositionit sekä niissä käytetty retoriikka.

6.1 Lobbaustuloksen juhlijat

Keskustelun ja reagoimisen metsästrategiaan voidaankin nähdä alkavan lobbaustuloksen juhlijoiden twiiteistä. Moni metsästrategiasta tietämätönkin saattoi törmätä näihin twiitteihin ja muodostaa siinä vaiheessa mielipiteensä asiasta tai etenkin poliitikkojen toiminnasta (ks. poliitikkojen syyttäjät). Lobbaustuloksen juhlijat osallistuivat keskusteluun varsin nopealla, yksisuuntaisella, itseltä yleisölle välitettävällä reaktiolla.

Tämän puhujaposition pääargumentti on se, että Suomen EU:ssa tekemä vaikuttaminen metsästrategian sisältöön tehosi, ja se on hyvä asia. Lisäksi twiiteissä todetaan usein kirjoittajan helpottuminen siihen, että metsästrategiaa ei julkaistu siinä muodossaan, kuin kesäkuussa vuodettu luonnos antoi odottaa. Jotkut näistä twiiteistä ottavat kantaa metsästrategian sisältöön ja toiset taas ilmaisevat tyytyväisyyttä ylipäätään siitä, että

Suomen vaikuttamisella oli kirjoittajan mielestä vaikutusta strategiaan – Suomen onnistuneelle vaikuttamiselle annetaan siis itseisarvo.

Tämän puhujaposition twiitit ovat retoriikaltaan pitkälti paatoksellisia, mikä näkyy helpotuksen ilmaisussa ja isänmaallisissa sananvalinnoissa. Isänmaallisuudella tarkoitetaan Suomen puolustamista EU:n osana, jolla on merkitystä yhteisessä päätöksenteossa. Lisäksi twiiteissä välittyy yhteisöllinen me-henki, jolla tuodaan esiin sitä, että lobbauksella on yhdessä saavutettu suomalaisten kannalta merkittävä ja toivottu lopputulos. Näiden twiittien retoriikka on enemmän puolustautuvaa kuin hyökkäävää retoriikkaa Potterin (1996, 107) määritelmän mukaan. Me-henki korostaa yhteisyyttä, eikä tämän puhujaposition twiiteissä ilmene juuri lainkaan toisen argumentin heikentämistä. Kokonaisuudessaan nämä twiitit tunnutaan esittävän jonkinlaisina vasta-argumentteina metsästrategian julkaisemista edeltäneeseen keskusteluun, jossa suomalainen metsäpolitiikka oli kehystetty luonnonsuojelulle ja vastuullisuudelle vastakkaisena, huonona politiikkana. Tällainen puolustuskannalla oleminen näkyy monissa twiiteissä tarpeena korostaa strategian hyviä puolia.

Toimijoina lobbaustuloksen juhlijoissa esiintyi enemmän poliitikkoja kuin muissa puhujapositioneissa. Poliitikoilla oli osana päätöksentekoprosessia ja julkisen asemansa vuoksi varmasti tarve osallistua jollakin tapaa tähän julkiseen keskusteluun. He varmasti halusivat olla itse mahdollisimman pian strategian julkaisemisen jälkeen kertomassa, miten strategiaa tulisi tulkita. Poliitikkojen lisäksi näiden twiittien kirjoittajissa on paljon metsäteollisuuden edustajia ja lisäksi joitakin yksityishenkilöitä.

Kokoomuslainen poliitikko ja Euroopan parlamentin jäsen Henna Virkkunen (@HennaVirkkunen) twiittasi esimerkiksi näin:

EU-komissio esitteli tänään odotetun #metsästrategia'nsa. Se on kehittynyt tasapainoisempaan suuntaan, kiitos kaikkien metsätaloutta tuntevien vapaan osallistumisen! Aktiivisesti hoidetut #metsät ovat sekä hiilinielu että kestävien raaka-aineiden lähde.

Virkkunen kiittää ”metsätaloutta tuntevia” osallistumisesta vaikuttamiseen sen puolesta, että strategiasta tulisi tasapainoisempi. Tällainen kiittäminen on paatosta, ja twiitti

sisältää ennakko-oletuksen, että tasapainoisuus on hyvä asia. Tasapainoisuutta ei sen kummemmin selitetä, mutta metsästrategiaa koskevan keskustelun kontekstissa sen voidaan helposti ymmärtää tarkoittavan sitä, että ekologisten seikkojen rinnalla myös taloudelliset seikat (ja sosiaaliset) on otettu huomioon, jolloin strategiassa ei korosteta pelkästään ympäristöasioita. Tällaista argumentaatiota oli paljon näissä twiiteissä. Sana-valinnassa ”metsätaloutta tuntevien” voidaan nähdä eetosta, jolla pyritään vakuuttamaan twiitin yleisö siitä, että kyse on asiantuntijoista, ja metsästrategia tulee pitää onnistuneena siksi, että sitä ovat tehneet nimenomaan asiantuntijat.

Keskustalainen poliitikko, Suomen maa- ja metsätalousministeri Jari Leppä (@JariLeppa) twiittasi puolestaan metsästrategian julkaisupäivänä seuraavasti:

Tänään julkaistu EU:n #metsästrategia on ennakkotietoja parempi. Annan komissiolle tunnustusta, että metsien ja puutuotteiden merkitys taloudelle ja EU:n ilmastotavoitteille ymmärretään nyt. Strategiassa luvataan kunnioittaa jäsenmaiden toimivaltaa ja korostetaan yhteistyötä. (kuusiemoji) (Suomen lippu -emoji)

Keskustan kansanedustaja Pekka Aittakumpu (@PAittakumpu) on jakanut Lepän twiitin saatetekstillä:

Maa- ja metsätalousministerin hyvä tiivistys EU:n metsästrategiasta ja metsien merkityksestä. Suomi on metsien, metsänhoidon ja metsätalouden maa. Metsät ovat yhä merkittävämpi vahvuutemme. Niistä on pidettävä kiinni.

Lepän twiitissä vertailu metsästrategian aiempaan luonnokseen näkyy melko ehdottomana toteamuksena, että strategia on nyt parempi aiempaan verrattuna. Eetosta voidaan puolestaan nähdä siinä, että Leppä toteaa antavansa tunnustusta EU:n komissiolle. Hän vihjaa, että Suomen johdossa metsäpolitiikasta on tiedetty enemmän kuin EU:ssa ja että neuvotteluissa vastapuoli on saatu vähitellen ymmärtämään oikeita perusteluja. Tällainen retoriikka tuntuu pyrkivän vakuuttamaan twiitin yleisön siitä, että EU menee päätöksenteossaan oikeampaan suuntaan muokatessaan strategiaa Lepän mielestä parempaan suuntaan. Twiitin lopussa oleva Suomen lippu -emoji alleviivaa twiittiin isänmaallisuutta. Aittakumpu jatkaa Lepän ajatusta vieläkin isänmaallisemmalla

kulmalla tiivistäen päätöksen, joka monessa tämän puhujaposition twiitissä näkyy: Suomi on metsien maa, ja siitä on pidettävä kiinni.

Jari Lepän twiittiin vastasi myös Metsäteollisuus Ry:n toimitusjohtaja Timo Jaatinen (@Jaatiti).

Näin se on. Tunnustusta ansaitsee myös @JariLeppa vaikuttamisestaan yhdessä muiden metsämaiden ministereiden kanssa. Työtä on vielä jatkettava ja esityksen ongelmakohdat hoidettava

Erillisessä twiitissä Jaatinen on kirjoittanut asiasta näin:

EU:n metsästrategiasta tuli ison väännön jälkeen tasapainoisempi ja Suomelle parempi. Kiitos kansallisen edun ajamisesta kuuluu avainministereille, meppien enemmistölle, ahkerille virkamiehille ja metsäsektorin yhteistyölle. Ongelmia ja ristiriitaisuuksia jäi, työ jatkuu vielä.

Kumpikin twiitti nostaa esiin strategian puutteet niitä sen kummemmin erittelemättä, mutta samaan aikaan niissä kiitellään poliitikkoja lobbauksen onnistumisesta. Nämä twiitit siis kehystävät metsästrategian jonkinlaisena osittaisena onnistumisena, jossa erityisesti lobbauksella on ollut merkitystä. Jari Lepän twiitissä katsottiin EU:n komissiota hieman alentuvasta ja valvovasta näkökulmasta, jossa annetaan tunnustusta siitä, että komissio on ikään kuin kyennyt viimein ymmärtämään jotakin, joka Lepälle itselleen oli itsestään selvää. Tässä valossa katsottuna on kiinnostavaa, että Jaatinen on valinnut saman ilmaisun ”tunnustus” myös ilmaistessaan kiitollisuutensa onnistuneensa vaikuttamisesta Lepälle ja muille poliitikoille. Jaatinen ehkä näkee itsensä tai edustamansa tahon vielä Lepästä ja muista poliitikoista yhtä askelta ylemmällä, valvovalla ja asiantuntevalla tasolla, josta voidaan antaa tunnustusta muille. Toisaalta sanavalinnan tarkoitus voi olla vain osoittaa samanmielisyyttä Lepän kanssa.

Ilmauksia ”tasapainoisempi” ja ”Suomelle parempi” käytetään jälkimmäisessä twiitissä samaa tarkoittavina sanoina, ja tällä rinnastuksella rakennetaan käsitystä siitä, että tasapainoisuus, jonka voidaan kontekstistaan päätellen olettaa tarkoittavan ekologisten ja taloudellisten seikkojen tasapainoa metsiin liittyvässä päätöksenteossa, on hyvä asia ja nimenomaan Suomelle edullista. ”Kiitos kansallisen edun ajamisesta” on myös

voimakkaan isänmaallinen ja paatoksellinen ilmaisu, jolla kirjoittaja osoittaa kiitollisuutensa isänmaallisesta teosta. Rivien välistä voidaan lukea, että EU:n alkuperäinen metsästrategialuonnos olisi ollut poikkeuksellisen epäedullinen Suomelle, jolloin kansallisen edun ajaminen oli erityisen tärkeää ja siitä oli annettava valtiovallalle erityistä tunnustusta.

Vihreiden poliitikko ja Euroopan parlamentin jäsen Ville Niinistö (@VilleNiinisto) reagoi metsästrategiaan useammalla erillisellä twiitillä:

EU:n metsästrategia on julkaistu. Strategia pitää kiinni lähtökohdasta, jossa metsien käytön on oltava ekologisten ja ilmastonsuojelun reunaehdojen sisällä. Hyvä! Vanhojen metsien suojelu ja EU-laki metsien käytön monitoroinnista varmistaa tämän toteutumista kaikissa EU-maissa.

Avohakkuiden aiheuttamia haitallisia luontovaikutuksia koskeva kritiikki ja tavoite edetä kohti kestävämpiä metsänhoitomenetelmiä luontoarvojen kannalta on yhä strategiassa. Niissä riittää töitä niin meillä Suomessa kansallisin päätöksin kuin EU:n yhdessä tekeminen reunaehdoin.

Niinistön retoriikka on hyvin sovittelevaa. Reaktio voidaan nähdä etukäteen puolustelevana niitä twiittejä vastaan, joita Niinistö tiesi tulevan vihreille poliitikoille. Niinistö painottaa puoluekantansa mukaisesti twiiteissään strategian ekologisia seikkoja, mutta ei pidä strategiaa riittämättömänä toisin kuin moni ekologisia seikkoja painottava keskustelija. Lause *”avohakkuiden aiheuttamia haitallisia luontovaikutuksia koskeva kritiikki ja tavoite edetä kohti kestävämpiä metsänhoitomenetelmiä luontoarvojen kannalta on yhä strategiassa”* voidaan ajatella varautumisena vasta-argumenttiin, jossa todettaisiin näiden asioiden kadonneen strategiasta ja taloudellisen puolen painottuvan liikaa.

Jokisen (1999, 153–155) mukaan oletettuun vasta-argumenttiin vastaamisella pyritään poistamaan eri mieltä asiasta olevalta osapuolelta mahdollisuus kyseisen vasta-argumentin käyttöön siten, että siihen on vastattu jo etukäteen. Tällaisella retoriikalla Niinistö puolustaa omaa asemaansa vihreiden poliitikkona, jonka position jonkinlaisena sisäänrakennettuna vastuualueena voidaan nähdä ekologisuuden ajaminen kaikessa politiikassa. Voidaan siis ajatella, että Niinistö pyrkii tällaisella puolustavalla retoriikallaan siihen, etteivät juuri vihreiden kannattajat tai luonnonsuojelijat syyttäisi häntä sellaisen

strategian hyväksymisestä, jossa ei huomioida riittävässä määrin ekologista puolta asiassa.

6.2 EU:n toimivallan kyseenalaistajat

EU:n toimivallan kyseenalaistajien twiitit jakavat pääosin lobbaustuloksen juhlijoiden argumentin siitä, että julkaistu metsästrategia on parempi kuin aiemmin vuodettu luonnos. Nämä twiitit katsovat kuitenkin asiaa siitä näkökulmasta, että EU:n laajuista metsästrategiaa ei olisi koskaan edes pitänyt tehdä, koska Suomen kuuluisi päättää itse kansallisesti omista metsistään sekä niiden käytöstä ja hoidosta. Toisin sanoen näissä twiiteissä kyseenalaistetaan koko strategian olemassaolo ja EU:n toimivalta metsäpolitiikassa. Ne siis osallistuvat laajempaan väittelyyn metsien omistuksesta: keille ne kuuluvat ja kenen niistä pitäisi päättää?

EU:n toimivallan kyseenalaistaminen sisältää ajatuksenakin jo jonkinlaista kritiikkiä poliittista päätöksentekoa kohtaan, mutta tässä puhujapositionissa on mukana myös erityisen suoraan tiettyjä poliitikkoja tai puolueita syyttäviä twiittejä. Jonkinlaisena eetoksellisena piilo-oletuksena monissa twiiteissä onkin se, että kirjoittaja tietää ja tuntee EU:n toimintaa paremmin kuin twiitin lukija tai poliitikot – ja samalla vahvemmin näkyvä oletus, että kirjoittaja on asiantuntija metsänhoidossa. Kotimaisia poliitikkoja syytettiin usein erityisesti naiiviudesta ja siitä, että he eivät ymmärrä EU:n todellisia tarkoitusperiä.

Sävyiltään nämä twiitit ovat vahvasti paatoksellisia. Niistä monissa pidetään suorastaan jonkinlaisena itseisarvona sitä, että Suomi päättää itse metsänhoidosta sen sijaan, että EU päättäisi siitä. Näissä twiiteissä esiintyykin isänmaallisuutta, jonka puolustamista pidetään itseisarvoisena. Sille ei siis koettu tarvetta esittää sen kummempia perusteluja. Tämä retoriikka muistuttaa ”populaaria patriotismia”, jota Kortesoja ym. (2019, 19) tunnustivat verkkokeskustelusta, jota käytiin Helsingin Sanomien julkaistua salaista tietoa Puolustusvoimain viestikokekeskuksen harjoittamasta digitaalisesta tiedustelusta.

Toimijoina näissä twiiteissä on enimmäkseen yksityishenkilöitä, mutta myös muutamia poliitikkoja ja metsäteollisuuden edustajia löytyy joukosta.

Perussuomalainen poliitikko ja Euroopan parlamentin jäsen Laura Huhtasaari (@LauraHuhtasaari) tiivistää tässä Jari Lepän aiemmin mainittuun twiittiin vastaavassa twiitissään tämän argumentin ydinajatuksen:

Suomen ei olisi edes pitänyt joutua anomaan ymmärrystä. Meidän maa, meidän metsät.

Retoriikka tässä twiitissä on isänmaallista ja paatoksellista. Se sisältää argumentin, jossa poliittinen valta kuuluu valtiolle, jonka alueella metsä sijaitsee. Argumentti on esitetty varsin paatoksellisella tavalla etenkin sanan ”meidän” toiston avulla. Lause käyttää me-muotoa myös suostutellakseen twiitin lukijan puolelleen: kukapa ei haluaisi kuulua yhteisöön.

Lause ”Suomen ei olisi edes pitänyt joutua anomaan ymmärrystä” on myös paatoksellinen ja hieman katkera EU:ta kohtaan. Se esittää erityisesti anoa-verbin käyttämisellä Suomen pienenä ja vähemmän voimakkaana alistavan ja vahvan EU:n määräysvallan alla. Tällainen asettelu ja isänmaallinen retoriikka vaikuttaa siltä, että Huhtasaari korostaa omaa asemaansa poliitikkona ja europarlamentaarikkona – jos hän yksinään olisi saanut päättää, asiat olisivat menneet alusta asti Suomelle suotuisammin.

Seuraavassa twiitissä on varsin hyökkäävää retoriikkaa:

EUn metsästrategia. Melko pahaenteiseltä kuulostavaa tekstiä. On tainnut komissiolta unohtua ilmastokiimassa yksityisomistuksen suoja. On minullakin muutama hehtaari tuossa vanhaa metsää, ja sitä ei EU pakkosuojele, ei takuulla!

Tämä twiitti sisältää varsin omistavaa ja paatoksellista puhetta. Sanoissa ”pahaenteinen”, ”ilmastokiimassa” ja ”pakkosuojele” on voimakkaan negatiivinen kaiku. Sana ”ilmastokiima” vähättelee ilmastonmuutoksen torjunnan tärkeyttä ja implikoi ilmastotoimien perustuvan järjen tai faktojen sijaan vietteihin. Viimeinen lause on mielenkiintoinen, sillä se vaikuttaa samaan aikaan sekä puolustavalta että hyökkäävältä. Kirjoittaja

puolustaa omia metsiään omana omaisuutenaan, koska ajattelee, että EU yrittää ottaa ne haltuunsa ja ”pakkosuojella” ne. Lause kuulostaa kuitenkin samaan aikaan uhmakkaalta ja kapinahenkiseltä.

Perelmanin (1996, 170) mukaan retoriikassa voidaan pyrkiä paitsi kirjoittajan kanssa erimielisen yleisön vakuuttamiseen, myös jo valmiiksi samaa mieltä kirjoittajan kanssa olevien mielipiteen vahvistamiseen tai sen hyväksymisen helpottamiseen. Tämä twiitti vaihtuukin olevan suunnattu niille, jotka ovat puhuneet metsien suojelun puolesta ja että EU:n pitäisi päättää Suomen metsien hoidosta. Tarkoituksena tuntuu olevan näiden henkilöiden provosoiminen sekä yksityisomistuksen näkökulman esiin tuominen.

Tämä twiitti on vähemmän paatoksellinen kuin tämän puhujaposition twiitit yleensä:

Nyt en ihan ymmärtänyt, mitä virheellisiä väittämiä? Huoli EU:n päätösvalan kasvusta metsäasioissa on ollut/ on aiheellinen ja sen esiin nostaminen on yksi syy, miksi tänään julkistettu versio on erilainen kuin vuodettu versio. Ilman käytyä keskustelua näin ei ehkä olisi.

Metsä Groupin ilmasto- ja kiertotalousjohtaja Maija Pohjakallio (@MaijaPohjakalli) on vastannut twiittiin, jossa kysyttiin, aikovatko ihmiset nyt strategian tultua julki korjata aiempia, virheellisiä väitteitään siitä, että EU yrittäisi sosialisoida metsät. Tässä Pohjakallion twiitissä tarkoituksena on puolustaa EU:n toimivaltaa kyseenalaistavaa puhetta, jota on ollut metsästrategian julkaisua. Alkuperäisen twiitin kirjoittajan voidaan ajatella viittaavan nimenomaan väittämiin, joiden mukaan metsät aiottaisiin sosialisoida ja Suomessa ei enää olisi päätäntävaltaa metsien hoidosta Suomessa, kun taas Pohjakallion twiitti viittaa huolen ilmaisemiseen, ei mihinkään faktuaalisesti epätosiin väittämiin.

Pohjakallio ei sano suoraan, että metsästrategia on julkaistussa muodossaan parempi kuin aiempi, vuodettu versio. Sen sijaan hän käyttää vertailussaan korostetun neutraalia sanaa ”erilainen”. Voidaan kuitenkin päätellä julkaistun metsästrategian olevan kirjoittajan mielestä parempi sen perusteella, että huolen esiin nostamisesta puhutaan jonkinlaisella ylpeydellä ja siten, että se on ollut mahdollisesti välttämätöntä sitä varten, että strategia näyttää nyt siltä kuin näyttää. Selitys siitä, että huolen esittäminen on johdannut lopputulokseen, vetoaa lukijan logiikkaan. Tämä twiitti onkin enemmän

logoksellinen kuin päätöksellinen. Alun kysymys ”nyt en ihan ymmärtänyt, mitä virheelisiä väittämiä?” voidaan myös tulkita erityisen kohteliaana tapana esittää vastaväite ilman että vastapuolta syytettäisiin väärin tietojen levittämisestä.

6.3 Suomalaisen metsänhoidon puolustajat

Suomalaisen metsänhoidon puolustajat argumentoivat usein samalla pääargumentilla kuin EU:n toimivallan kyseenalaistajat, eli he väittävät, että Suomessa olevia metsiä koskeva päätöksenteko kuuluisi Suomelle. Nämä twiitit kuitenkin osallistuvat paitsi keskusteluun metsien omistamisesta ja päätäntävällästä, ennen kaikkea väittelyyn siitä, kuka on asiantuntija vastuullisessa metsänhoidossa. Nämä twiitit erottuvat EU:n toimivallan kyseenalaistajista siksi, että niissä ei oteta kantaa EU:n asemaan päätöksenteossa vaan vedotaan nimenomaan suomalaisen metsänhoidon erinomaisuuteen ja Suomen asiantuntijuuteen metsäasioissa. Muutoin nämä twiitit hyödyntävät usein samansuuntaista päätöksellistä retoriikkaa kuin EU:n toimivallan kyseenalaistajat, mutta vielä isänmaallisemmin. Samalla ne rakentavat eetoksen avulla kuvaa suomalaisten metsänomistajista asiantuntijoina. Asiantuntijuus liitetään heidän kokemukseensa metsänhoidosta. Suomalaisen metsänhoidon puolustajat ovat suurimmaksi osaksi yksityishenkilöitä, lukuun ottamatta muutamaa metsäteollisuuden edustajaa.

@PallasPertti on esimerkiksi vastannut tällä twiitillään Krista Mikkoselle (@Mikkonen-Krista) ja Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitolle MTK:lle (@MTKry):

Ulkomailta tulevat sertifiointimääritykset ovat AINA huonompia kuin kotimaiset tavat. Suomen metsätalous on kirkkaasti maailman paras.

Tässä twiitissä tiivistyy pääargumentti, johon tässä puhujapositionissa vedotaan: suomalainen metsätalous on maailman paras, joten ulkopuolelta tulevat ohjeet ovat poikkeuksetta huonoja. Kotimaisuus on metsänhoidossa itsessään aina parempi kuin jostakin ulkopuolelta tuleva ohjeistus – tätä korostetaan isoilla kirjaimilla sanassa ”AINA”. Sekä ”aina” että ”maailman paras” ovat ääri-ilmaisuja, jollaisten käytöllä voidaan maksimoida näitä ominaisuuksia, ja tässä twiitissä pyritäänkin vakuuttamaan lukija asian

absoluuttisuudesta (Jokinen 1999, 150–152). Kotimaisuuden itseisarvoisuus tulee esiin myös siinä, että monesti näissä twiiteissä ei esitetä perusteluja sille, miksi suomalainen metsänhoito on muita parempaa, vaan se esitetään jonkinlaisena ennako-olettamana, jota tuetaan paatoksellisilla lauseilla.

Sanavalinnat ”sertifiointimääritykset” ja ”tavat” vahvistavat lukijan silmissä kuvaa siitä, että Suomessa vallitsee ”maan tapa”, joka toimii metsänhoidossa paremmin kuin missään muualla maailmassa olevat tavat, ja huono muualta tuleva ”sertifiointimääritys” tulee monimutkaistamaan asiaa ja sekoittamaan sen järjestyksen, joka Suomessa tämän argumentin mukaan on vallinnut ennestään. Potterin (1996, 111) mukaan erilaisten kategorioiden avulla voidaan vaikuttaa yleisön käsitykseen esimerkiksi asian miellyttävyydestä tai epämiellyttävyydestä.

Näiden twiittien tarkoitus on rakentaa tai vahvistaa vastaavanlaista isänmaallista mennekeä kuin EU:n toimivallan kyseenalaistajienkin twiitit.

Toinen twiittäjä, @HarriNyholm, on vastannut aiemmin mainittuun Laura Huhtasaaren twiittiin paatoksellisesti:

Suomen metsät ovat lähihistorian aikana lisääntyneet, kun muilla on hävitetty. Eikö EU voisi edellyttää muita ennallistamaan hävitetyt metsänsä, eikä ruveta päsmäämään miten me metsiämme hoidamme! Meillä on suojeltuja metsiä enemmän kuin monella metsiä ollenkaan!

Kirjoittaja hyödyntää paatoksellista, toiseuttavaa asetelmaa ”meidän” ja ”muiden” välillä. Suomalainen metsänhoito esitetään tässä jalustalle vetoamalla muiden maiden huonompaan tilanteeseen. Siten kirjoittaja pyrkii suostuttelemaan lukijan ajattelemaan, että Suomessa metsänhoito ja metsien kasvu on ylivertaista muihin verrattuna. EU kuvataan paatoksellisesti negatiivisena toimijana sanan ”päsmäämään” käytöllä, ja sen annetaan ymmärtää tekevän ”meille” jotakin kontrolloivaa ja epäreilua. Samaten muiden maiden metsänhoidon kuvaamisessa negatiivisesti hyödynnetään sanaa ”hävitetty”, joka kuulostaa lopulliselta.

Twiiitin retoriikka luo jonkinlaista kapinahenkeä niiden välille, jotka ovat jo ennestään olleet kirjoittajan kanssa samalla kannalla, ja mahdollisesti herättelee myös muissa jonkinlaista yhteisöllisyyden tunnetta tai samaistumista suomalaisuuteen. Tässä puhujapositionissa toteutuu Burken (1969, 46) ajatus siitä, että suostuttelu tapahtuu samaistumisen kautta.

@pohjanpoikanen on puolestaan kirjoittanut näin:

EU on närkästynyt [Suomen lippu -emoji]lle siitä, että [Suomen lippu -emoji]ssa maailman parhaiten hoidetut eli suhteellisesti parhaiten kasvavat metsät. Mitä enemmän metsä kasvaa, sitä enemmän sitoo hiiltä. Tämä ärsyttää Heidi Hautalan kaltaisia vihreitä niin paljon, että vihreät haluaa metsät EU:n hallintaan.

Tässä twiitissä suomalaisen metsänhoidon puolustaminen yhdistyy poliitikkojen arvosteluun. Twiitti on myös mielenkiintoinen sekoitus logosta ja paatosta. Argumentti, jonka mukaan Suomessa on ”maailman parhaiten hoidetut eli suhteellisesti parhaiten kasvavat metsät sitovat paljon hiiltä” vetoaa logiikkaan eli logokseen. Alun toteamus ”EU on närkästynyt” kuulostaa kuitenkin varsin paatokselliselta ja siltä, että kirjoittaja pyrkii esittämään EU:n motiivin katkeruutena tai kateutena. Asia-argumenttien korvaaminen vastapuolen tunteiden kuvauksella pyrkii esittämään oman kannan rationaalisempana. Sama koskee lopun argumenttia siitä, että suomalaisten metsien kasvu ja kyky sitoa hiiltä ärsyttäisivät ”Heidi Hautalan kaltaisia vihreitä niin paljon, että vihreät haluaa metsät EU:n hallintaan”. Lukijassa voi herätä kysymys, miksi suomalaisten metsien kasvu närkästyttäisi EU:ta tai vihreitä siinä määrin, että metsät haluttaisiin ottaa pois Suomen hoidosta. Yhteisen edun ja globaalin ilmastonmuutoksen torjunnan näkökulmasta tämä ei kuulosta loogiselta.

Pellervon taloustutkimuksen tutkimusjohtaja Paula Horne (@HornePaula) on twiitannut hieman erilaisella kulmalla:

EU:n #metsästrategia kehottaa jäsenmaita perustamaan #METSO-ohjelman, @metsakeskus'n ja valtakunnallisen ja alueelliset #metsäneuvostot. Done, done, ja done.

Tämä twiitti vakuuttaa lukijan suomalaisen metsänhoidon erinomaisuudesta loogisen argumentin avulla, jossa rakennetaan käsitys, että Suomi on jo tehnyt kaiken, mitä EU:n metsästrategiassa kehoitetaan tekemään. Twiitti esittää EU:n metsästrategian jokseenkin naurunalaisessa valossa, mikä poikkeaa monista muista suomalaisen metsänhoidon puolustajien ja EU:n toimivallan kyseenalaistajien twiiteistä, joissa strategiasta puhuttiin yrityksenä ottaa Suomen metsät hallintaan ja käytettiin negatiivisesti latautuneita ilmaisuja, kuten ”pahaenteinen”.

Metsäteollisuus Ry:n viestintäjohtaja Mika Mäkinen (@mikaPPM) on vastannut edellä mainittuun twiittiin 17.7. seuraavasti:

Joskus, verenpaineen kohotessa, tekisi mieli sanoa, että suomalaiset eivät tarvitse hollantilaista tai belgialaista tukiopetusta metsäasioissa. Ei meilläkään ole valmista, paljon on työtä tehtävänä – etenkin monimuotoisuuden turvaamisessa – mutta monet asiat hyvin hoidettu!

Tukiopetus-metafora viittaa siihen, että EU:n metsästrategia asettaa suomalaiset lasten asemaan ja tuo hollantilaiset sekä belgialaiset heidän opettajikseen. Vaikka puhuja myöntää, että Suomessakin on metsäasioissa parannettavaa, heitä pitäisi kohdella vähintäänkin tasavertaisina aikuisina. Sitaatissa vihjataan kenties, että Suomen tulisi olla pikemminkin tukiopetuksen antaja kuin sen kohde.

Tällainen retoriikka voi aiheuttaa lukijassa ärtymystä EU:ta kohtaan, etenkin niissä, joiden mielestä muissa maissa tulisi ottaa Suomesta mallia metsänhoidossa. Tällainen retoriikka pyrkii siis kärjistämään lukijan käsitystä väittelyn ”vastapuolesta”. Toisaalta twiitin argumentti on sovitteleva todetessaan, että ”ei meilläkään ole valmista, paljon on työtä tehtävänä”. Virheiden myöntäminen rakentaa argumentin uskottavuutta ja vetoaa lukijan järkeen tai suhteellisuudentajuun. Myös eri mieltä ennestään olevan lukijan on helpompi vakuuttua sellaisesta argumentista, joka ei sisällä ylenpalttista kehumista tai superlatiiveja.

6.4 Suomalaisen metsänhoidon kritisoijat

Suomalaisen metsänhoidon kritisoijat asettuvat puhujapositiona suoraan vastakkain suomalaisen metsänhoidon puolustajien kanssa. He vetoavat argumentoinnissaan tietoon, logokseen. Se ei sisällä isänmaallisuutta tai paatosta, kuten edellä esitellyt puhujapositiot. Toimijoita tässä puhujapositionissa ovat yksityishenkilöt sekä osittain myös poliitikot. Lapin vihreiden poliitikko Pekka Nyman on esimerkiksi twiitannut näin:

Sitten kun metsänomistajat ovat korjanneet pilaamansa pienvedet ja suot sekä turvanneet lintujen pesinnät kanahaukkaa, uiveloä ja metsähanhea myöten, voidaan puhua kestävästä metsätaloudesta. Direktiivit velvoittavat ennallistamaan. Metsästrategia edistää direktiivejä.

Tässä twiitissä asetetaan varsin suoraviivaisia ehtoja metsätalouden kestäväydelle. Lukijan odotetaan hyväksyneen jo ne kestävään metsätalouteen kuuluvina asioina. Twiitissä suhtaudutaan positiivisesti metsästrategiaan, mutta tämä esitetään ilman tunteita ilmaisevia tai herätteleviä aineksia. Perustelujen pohjana on ajatus, että koska direktiivit velvoittavat ennallistamaan ja metsästrategia edistää direktiivejä, voidaan vetää johtopäätös, että metsästrategia edistää ennallistamista. Ennallistamisesta puolestaan oletetaan olevan lukijan jakama käsitys positiivisena ja toivottavana asiana. Siten tällä argumentilla vakuutetaan lukijaa paitsi siitä, että suomalainen metsänhoito ei ole vielä kestävä, myös siitä, että metsästrategia on hyvä asia.

Seuraava twiitti sisältää vahvempaa paatosta:

Sellumafian intressinsä (sic.) on pitää metsänomistajat köyhinä ja puun laatu kuituna. Toisaalta hämärtää käsitteitä ja kutsua puupeltoja metsiksi ja jatkaa luonnonraiskauksen traditiota sekä välttää vastuuta aiheutetuista tuhoista ja saasteista. #kehitysmaatalous #korruptio #metsä

Tämä twiitti on vastaus metsäyhtiö UPM:n toimitusjohtajan Jussi Pesosen twiittiin, jossa Pesonen korostaa tasapainoista vastuullisuutta sekä jakaa artikkelin, jonka suosittelee lukemaan. Vastaus-twiitti on täynnä voimakkaan negatiivisesti latautuneita sanoja, joilla metsäteollisuus rinnastetaan rikollisuuteen: *sellumafia*, *puupelto*, *luonnonraiskaus*, *vastuun välttäminen*, *tuhot*, *saasteet* sekä *korruptio* assosioituvat kaikki todella negatiivisesti ja esittävät Pesosen tasapainoiseksi ja vastuulliseksi kuvaileman

toiminnan suorastaan rikollisena – ja siksi sitä ei pitäisi sallia. Alun toteamuksella, jonka mukaan ”sellumafia” haluaa pitää metsänomistajat köyhinä, kirjoittaja pyrkii asettumaan metsänomistajien puolustajaksi. Samaten kuin monet EU:n toimivallan kyseenalaistajat edellä, tämän twiitin kirjoittaja luo eetoksellisesti käsitystä siitä, että hän tuntee metsäteollisuuden todelliset tarkoitusperät muita paremmin.

@Kyosti2049 on vastannut Jari Lepän twiittiin, joka mainittiin lobbaustuloksen juhlijoiden kohdalla:

Jos metsäpalikat, tai siis metsänomistajat, ei osaa muuta, kuin avohakkuuta, metsänomistajille pitää opettaa jotain muuta, kuin avohakkuuta.

Twitissä todetaan, että avohakkuut ovat huono asia ja väitetään, että suomalainen metsänhoito perustuu kokonaan niiden varaan. Tätä korostetaan ilmaisulla ”muuta kuin avohakkuuta”, jolla annetaan ymmärtää, että avohakkuiden tilalle olisi tarjolla vaihtoehtoja ja ne kaikki olisivat parempia. Osaamisen puutteisiin ja opettamisen tarpeeseen viittaaminen asettuu vastakkain niiden näkemysten kanssa, joiden mukaan suomalainen metsäosaaminen olisi parempaa kuin muualla.

Ilmaisu ”metsäpalikat” on varsin provosoiva, ja sen vielä selvennetään tarkoittavan metsänomistajia. Twiitti siis ilmaisee ikään kuin, että suomalaiset metsänomistajat ovat tyhmiä, ja heidät pitäisi laittaa koulunpenkille oppimaan, miten metsänhoitoa tulisi harjoittaa. Tällainen retoriikka on juuri sitä, mitä suomalaisen metsänhoidon puolustajat ja myös osa poliitikkojen syyttäjistä uskovat EU:n ja ”vihreiden” ajavan.

@VirtanenJorma on twiitannut näin:

#Metsäteollisuus ja #MTK juhlivat, kun EU ei kielläkään avohakkuuta. On kyllä maallikon todella vaikea käsittää, miten avohakkuut edistävät luonnon monimuotoisuutta? #metsä #avohakkuu

Tämä twiitti kohdistaa kritiikkinsä Metsäteollisuus Ry:lle ja MTK:lle, mitä ei usein tehty missään puhujapositiossa. Useissa twiiteissä syytettiin lähinnä poliitikkoja tai yleisesti todettiin suomalaisen metsänhoidon olevan kestäväntöntä mainitsematta ketään

erityistä syylliseksi. Edellisen esimerkin tavoin tässäkin käytetään avohakkuita synonyyminä huonolle metsänhoidolle, joka heikentää luonnon monimuotoisuutta.

Sen sijaan, että kirjoittaja viittaisi itseensä asiantuntijana suomalaisessa metsänhoidossa, hän pyrkii päinvastoin aiheuttamaan twiitin lukijassa samaistumisen tunteita viittaamalla itseensä ”maallikkona”, tavallisena ihmisenä. Tämä voidaan nähdä populistisena twiittinä, koska siinä vedotaan jonkinlaiseen tavallisen kansan ymmärrykseen ja korostetaan eroa metsäteollisuutta edustavien tahojen ja kansan välillä. Retorisen kysymyksen asettelulla tunnutaan pyrkivän siihen, että lukija jäisi pohtimaan avohakkuiden ja luonnon monimuotoisuuden välistä oletettua ristiriitaa sekä sitä, miksi metsäteollisuuden edustajat pitävät niitä yhteen kuuluvina.

6.5 Ekologisuuden ehdottomat puolustajat

Tässä puhujapositionissa pääargumenttina on, että ekologista vastuullisuutta ei voida suhteuttaa taloudelliseen tai sosiaaliseen vastuullisuuteen. Nämä twiitit asettuvat vastakkain kaikkien tasapainottamista tukevien argumenttien kanssa. Ehdottomuudesta seuraa, että ekologisuuden puolustajien retoriikka on usein pitkälti hyökkäävää ja siinä ekologisuus asetetaan metsiin liittyvässä päätöksenteossa kaiken muun edelle. Tätä näkemystä perustellaan erityisesti lajikadon hidastamisella ja ilmaston lämpenemisen pysäyttämällä. Nämä toimet koetaan niin itsestään selviksi, että ne eivät juuri vaadi enempää perusteluja.

Pyrkimyksenä näillä twiittaajilla vaikuttaa olevan erimielisten herättelemisen pohtimaan, onko tasapainoisesta kestävydestä puhuminen ylipäätään järkevää. Toisaalta kirjoittajat voivat ajatella, että tasapainonäkökulman puhujat ovat pohtineet asiaa monelta kantilta ja pitäytyneet kannassaan, tai ovat edustamansa organisaation tai alan vuoksi ikään kuin pakotettuja puhumaan tasapainonäkökulmasta, joten heihin ei ehkä voi enää vaikuttaa. Tavoitteena voikin olla vahvistaa jo olemassa olevaa mielipidettä ympäristöasioista kiinnostuneiden toimijoiden kesken, jotta nämä asettaisivat lisäpainetta

EU:ta riittämättömiksi koettuja toimia vastaan. Näissä twiiteissä on monesti tiedollisten argumenttien lisäksi paatoksellisia ja poliitikkoja syyttäviä sävyjä.

@AkuHouttu on tiivistänyt tämän puhujaposition pääargumentin:

Tänään @mmm_fi #metsästrategian esittelytilaisuudessa ministerit @JariLeppa & @TyttiTup puhuivat jälleen taloudellisesta ja sosiaalisesta kestävydestä rinnakkaisena ekologiselle. Tätä on vaikea käsittää. Ekologinen kestävyys muodostaa pohjan, jota ilman ei ole muita.

Kirjoittajan argumentti nojaa logokseen. Argumentin mukaan vastuullisuus voidaan jakaa kolmeen osa-alueeseen, ja kaikki niistä ovat tärkeitä, mutta ekologinen ulottuvuus on edellytys sille, että muilla on edes käytännössä merkitystä. Lause ”tätä on vaikea käsittää” korostaa kirjoittajan loogista argumenttia – hän ei suorastaan kykene ymmärtämään, miten joku voi suhteuttaa ekologisen kestävyden taloudelliseen tai sosiaaliseen kestävyteen. Ensimmäiset kaksi lausetta ovatkin selkeästi hyökkäävää retoriikkaa, jossa kirjoittaja yksinkertaistaa ministerien mielipiteet ekologisuuden pitämiseksi samanarvoisena kuin taloudellisuus ja sosiaalisuus, ja pyrkii heikentämään tätä argumenttia toteamalla, että sitä on vaikea käsittää.

@eFinby on puolestaan vastannut ministeri Jari Lepän aiemmin mainittuun twiittiketjuun metsästrategiasta seuraavalla tavalla:

Eli mikään ei muutu ja lajikato kiihtyy, eli tulevien sukupolvien ryöstäminen jatkuu meidän turhan kuluttamisen varmistamiseksi

Tässä twiitissä argumentoidaan, että päätöksenteossa ollaan oltu kiinnostuneita vain taloudellisista seikoista ja kuluttamisen jatkamisesta. Tämä twiitti on edellisen tapaan hyökkäävää retoriikkaa, sillä siinä pyritään heikentämään Lepän mielipiteen uskottavuutta. Paatosta tässä twiitissä on erityisesti lause ”tulevien sukupolvien ryöstäminen jatkuu”, joka kuulostaa hyvin raa’alta ja esittää metsästrategian sekä -politiikan hyvin negatiivisessa, rikollisessakin valossa. Toisaalta kirjoittaja puhuu me-muodossa: ”meidän turhan kuluttamisen varmistamiseksi”. Tällä ilmaisulla hän rinnastaa itsensä osaksi sitä joukkoa, jota hän syyttää epäekologisuudesta: koko

ihmiskunnan kulutus ja politiikan halu varmistaa sen huoleton jatkuminen on ongelma, jota kirjoittaja kuvaa.

Ylen toimittaja Pia Santonen (@piasantonen) on puolestaan jakanut HS:n pääkirjoituksen ja kirjoittanut saatesanoiksi:

@hsfi muistuttaa. Uhmakkaat puheet Suomesta Euroopan hiilinielureservaattina on jo syytä jättää taka-alalle. Metsät ovat taloudellisesti tärkeitä, mutta pitää muistaa, että #luontokato on todellisuutta Suomenkin metsissä.

Tällä tekstillään hän esittää varsin sovittelevalla kielellä kirjoitetun vasta-argumentin niihin twiitteihin, joissa paheksuttiin EU:n puuttumista jäsenmaidensa metsänhoitoon ja sitä, että Suomi joutuu vastaamaan metsänsä tuhonneiden jäsenmaiden päästöistä omalla hiilinielullaan. Nuo argumentit kuvataan ”uhmakkaina puheina”, mikä saa ne kuulostamaan paatoksellisilta, ja siten kirjoittaja on tällaisen huomion tehdessään itse katsomassa asiaa rationaalisemmasta näkökulmasta. Toisessa lauseessa hän asettaa vielä selkeästi tämän puhujaposition mukaisesti ekologisen kestäväyden itseisarvoisesti muiden osa-alueiden, kuten taloudellisuuden, yli. Lauseella ”metsät ovat taloudellisesti tärkeitä, mutta pitää muistaa, että #luontokato on todellisuutta Suomenkin metsissä” tunnustetaan metsien taloudellinen merkitys, mutta asetetaan luontokato itseisarvoisesti sen edelle selittämättä asiaa sen kummemmin.

6.6 Poliitikkojen syyttäjät

Poliitikkojen syyttäjät -puhujaposition erottuu muista siten, että siihen kuuluu sekä metsästrategiaan negatiivisesti että positiivisesti suhtautuvia twiittejä. Se sijoittuu siis tasapainonäkökulman ja riittämättömien toimien näkökulman leikkauskohtaan. Tämän position argumentoinnin perustana on ajatus, että EU:n metsästrategiaan liittyvässä poliittisessa prosessissa on mennyt jotakin vikaan ja että se on nimenomaan poliitikkojen syytä.

Poliitikkojen syyttäjät ovat usein vastakkaisessa positiossa lobbaustuloksen juhlijoiden kanssa ja argumentoivat, että Suomen lobbaus oli huono asia. Toimijat korostavat erityisesti ilmastokriisin kiireellisyyttä ja sitä, että kaiken politiikan pitäisi suuntautua sen torjumiseen. Toisaalta näissä twiiteissä myös syytetään ”vihreitä” epäisänmaallisuudesta, vastuuttomuudesta tai pyrkimyksestä sosialisoida metsiä. Poliitikkoja syytetään yleisesti myös naiiviudesta ja siitä, että he eivät näe EU:n valheiden läpi.

Retorisesti poliitikkojen syyttäjien twiitit ovat yleensä hyökkäviä. Niissä pyritään ampumaan alas vastapuolen argumentti, toisaalta myös puolustavaa eli omaa argumenttia vahvistavaa retoriikkaa on paljon, ja usein nämä kaksi sekoittuvatkin keskenään. Argumentointi on logoksen ja paatoksen jonkinlaista vuoropuhelua ja tasapainoilua. Tehokeinona käytetään jonkin verran ironiaa, mutta paatoksellisten, negatiivisesti latautuneiden ilmaisujen avulla ilmaistaan turhautumista päätöksentekoon ja luodaan negatiivista kuvaa poliitikoista ja lobbauksesta.

Toimijoita tässä näkökulmassa ovat erityisesti yksityishenkilöt, mutta jossain määrin myös poliitikot itse syyttävät toisia poliitikkoja.

@Dimmu141 on twiitannut seuraavasti:

Mä oon aina elänyt harhassa, kun on (sic.) uskonut, että ”luontoystävällinen politiikka” tarkoittaa (sic.), että metsiä ja eläimiä suojelaan (sic.). Oikeasti se tarkoittaa, että eläimiä (sic.) tapetaan ja metsä avohakkataan (sic.). Erityinen luontosuhde [sydänsilmäemoji]

Tässä twiitissä ei mainita suoraan metsästrategiaa, mutta viittaukset politiikkaan, ajankohta metsästrategian julkaisupäivänä ja esimerkiksi avohakkuiden mainitseminen liittävät sen selkeästi keskusteluun metsästrategiasta. Tämä viesti on hyvä esimerkki paatoksen ja ironian yhdistämisestä näissä metsäpolitiikkaa kritisoivissa twiiteissä, sekä vastapuolen eli poliitikkojen argumenttien ampumiseen alas. Ironia tuo tässä twiitissä esitetylle ristiriidalle enemmän vahvuutta lukijan silmissä – kuulostaa absurdilta, kun puhutaan samassa tekstissä eläimien tappamisesta ja toisaalta ”erityisestä luontosuhteesta” sekä käytetään sydänsilmäemojia. Tällainen retoriikka on omiaan herättämään tunteita lukijassa. Twiitissä hyödynnetään myös liioittelua, joka on hyvin yleinen keino

monissa eri puhujapositioneissa metsäkeskustelussa – kirjoittaja kärjistää metsäpolitiikan tarkoittavan eläinten tappamista ja avohakkuuta.

Tällaisten twiittien kohdeyleisöä voivat olla ennen kaikkea sellaiset Twitter-käyttäjät, jotka ovat jo ennestään olleet jokseenkin samaa mieltä kirjoittajan kanssa, mutta joiden mielipidettä kirjoittaja pystyy ennestään vahvistamaan omalla argumentillaan. Tällainen retoriikka ei nimittäin välttämättä toimi esimerkiksi niihin, jotka ennestään ajattelevat ”vihreitä” tai ”luonnonsuojelijoita” joukkona, jossa vallitsee epärationaalinen hysteria ja jossa ei oteta lainkaan huomioon esimerkiksi metsäteollisuuden taloudellisia vaikutuksia. Tällaiselle kohderyhmälle twiitti voi näyttäytyä vain hysteriahäilystä ennestään voimistavana.

Samaten twiitissä vahvistetaan assosiaatiota, jossa avohakkuuta ajatellaan synonyyminä vastuuttomalle tai huonolle metsänhoidolle. Asiaa ei korosteta erityisesti, vaan se nimenomaan mainitaan oletuksena, että on itsestään selvää, että eläimien tappaminen ja avohakkuut ovat rinnastettavissa toisiinsa luonnon tuhoamisen toimintana, vaikka toisaalla tässä metsästrategiakeskustelussa väännetään juuri siitä, ovatko avohakkuut osa vastuullista metsänhoitoa ja tarpeellisia esimerkiksi joissakin tilanteissa vai pitäisikö ne kieltää kokonaan.

Myös tässä twiitissä @tempusultima syyllistää poliitikkoja hyvin suoraan ja paatoksellisesti:

Hyvä sopimus Suomelle. Valitettavasti oppositiopoliitikot yrittivät maalata Suomelle negatiivista lopputulosta. Nämä tietyt mepit saivat hävetä ja kunnolla. Nyt tietenkään vaisusti kehuvat lopputulosta. Uskottavuus meni mm Petri Sarvamaalta. #eu #metsästrategia

Tässä twiitissä kirjoittaja on tyytyväinen julkaistuun metsästrategiaan, mutta tyytymättömän joidenkin poliitikkojen siitä esittämiin arvioihin. Twiitti antaa myös ymmärtää, että vaikuttaminen strategiaan ei tehonnut, mistä suuri osa muista analysoiduista twiiteistä on eri mieltä. Vaikuttamisyrityksistä tulee kirjoittajan mukaan kuitenkin joutua häpeämään – lause ”nämä tietyt mepit saivat hävetä ja kunnolla” on hyvin negatiivisesti

latautunut ilmaus, ja tällaista häpeämisretoriikkaa käytettiin monissa poliitikkoja vaikuttamisesta syylistävissä twiiteissä.

”Suomelle negatiivinen lopputulos” on siitä mielenkiintoinen ilmaisu, että lobbaustuloksen juhlijoiden twiiteissä puhuttiin monesti Suomelle positiivisesta lopputuloksesta. On siis jonkinlaisen määrittelykiistan alaista, miten Suomelle positiivinen tai negatiivinen metsästrategia mitataan – millaisia asioita tässä määrittelyssä pitäisi ottaa huomioon. Nämä twiittaajat eivät asiaa varsinaisesti avaa.

@jacovitty kirjoittaa paatoksellisesti vastauksena Jari Lepän aiemmin mainittuun twiittiin:

”...luvataan kunnioittaa jäsenmaiden toimivaltaa ja korostetaan yhteistyötä”. Tuon näkee kyynärpäälläkin, että on silkkaa kusetusta. Oletteko täysiä hölmöjä?

Twiittaaja kritisoi sitä, että EU:n ei voida luottaa antavan oikeasti jäsenmailleen omaa päätäntävaltaa metsissään. Hän argumentoi asiaa kotimaisia poliitikkoja syyttävällä tavalla ja kohdistaa kommenttinsa suoraan Jari Lepälle vastauksena tämän twiittiin. ”Oletteko täysiä hölmöjä” -kysymys on varsin hyökkäävää, suorapuheista retoriikkaa. Se myös antaa olettaa, että kirjoittaja kokee tietävänsä EU:sta ja sen toiminnasta jotakin, mitä poliitikot eivät tiedä, ja tämä ajatus selvästi turhauttaa häntä. Lause ”tuon näkee kyynärpäälläkin, että on silkkaa kusetusta” puolestaan korostaa sitä, miten itsestään selvä asia kirjoittajan mukaan on. Tämän twiitin voidaan ajatella rakentavan sellaista käsitystä, että poliitikot ovat liian naiiveja tunteakseen EU:n toimintaa ”oikeasti”.

Eräs twiittaaja on vastannut vihreiden (@vihreat) jakamaan twiittiin, jossa on linkki vihreiden poliitikon Krista Mikkosen blogikirjoitukseen.

No se ainakin tiedetään nyt, että Vihreät ovat vahingollisia Suomen luonnolle, sillä ne ihmiset jotka luonnosta huolehtivat pitävät vastenmielisinä kaikkia asioita joita Vihreät kannattaa, aiheuttaa vastatoimia mistä myös luonto kärsii.

Twiitissä hyödynnetään paatosta esimerkiksi negatiivisesti latautuneiden sanojen, kuten ”vahingollisia”, ”vastenmielisinä” sekä ”kärsii”, käytöllä. Vihreiden sanominen luonnolle

vahingollisiksi on mielenkiintoinen ristiriita, koska yleensä heidät yhdistetään luonnon-
suojeluun (jopa liialliseen sellaiseen). Tämä kirjoittaja viittaa täysin päinvastaiseen toi-
mintaan. Twiitti jää kuitenkin melko mystiseksi, sillä ei voida tietää, mihin kirjoittaja viit-
taa tällä luonnolle vahingollisuudella.

Tämä twiitti hyödyntää myös liioittelua lauseessa ”ne ihmiset jotka luonnosta huolehti-
vat pitävät vastenmielisinä kaikkia asioita joita Vihreät kannattaa”. Mitä luultavimmin
twiitin kirjoittaja ei todellisuudessa pidä jokaista vihreiden kannattamaa asiaa vasten-
mielisenä ainakaan luonnosta huolehtimisen näkökulmasta, mutta lause pyrkii vakuut-
tamaan yleisöään siitä, että vihreiden linja ei ole suomalaiselle luonnolle hyväksi. Sitä,
keitä kirjoittajan kuvailemat luonnosta huolehtivat ihmiset ovat, ei voida tietää, mutta
selvästi hän ainakin itse katsoo kuuluvansa kyseiseen kategoriaan ja voi sieltä käsin ar-
vostella vihreiden politiikkaa.

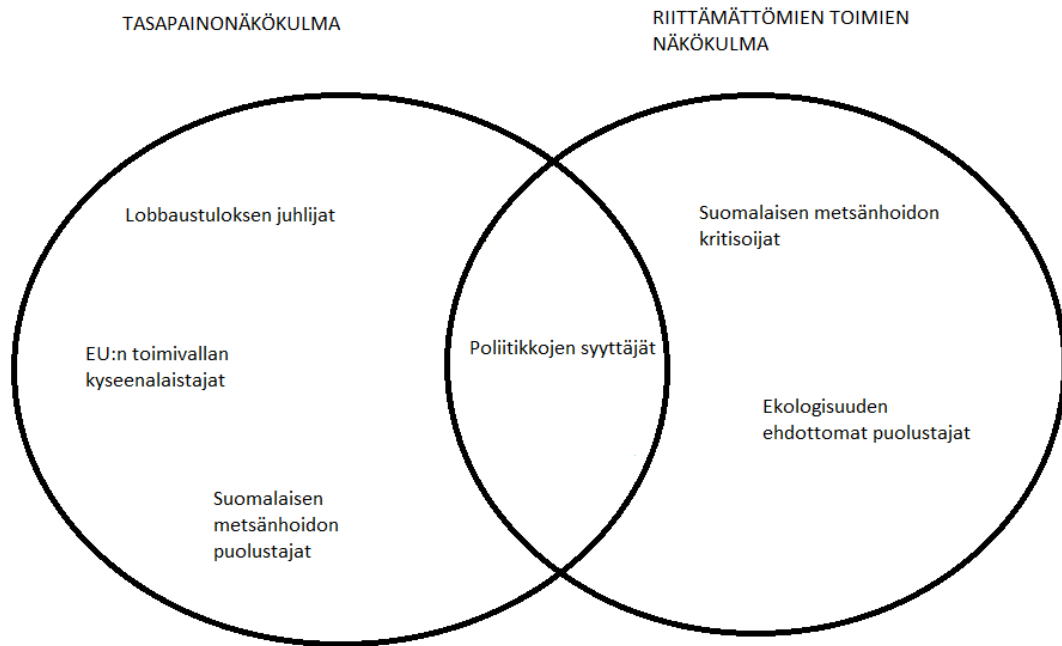
7 YHTEENVETO JA POHDINTA

Tässä luvussa vedetään yhteen analyysin tuloksia ja pohditaan niiden yhteyttä käsitellyyn teoriataustaan. Sen jälkeen pohditaan vielä tutkimuksen tekemiseen vaikuttaneita seikkoja sekä jatkotutkimusaiheita.

Edellisessä luvussa esitellyt puhujapositionit argumentoivat EU:n metsästrategiaa koskevassa Twitter-keskustelussa erilaisilla väittämillä ja suostuttelun keinoilla. Lobbaustuloksen juhlijat ja poliitikkojen syyttäjät olivat usein vastakkain, koska jälkimmäiset syylistivät usein juuri niitä poliitikkoja, jotka olivat päätöksenteossa jollain tavalla näkyviä ja jotka strategian julkaisun jälkeen asettuivat kehumaan lopputulosta. Lobbaustuloksen juhlijoissa oli poliitikkojen lisäksi metsäteollisuuden edustajia, poliitikkojen syyttäjät puolestaan olivat yksityishenkilöitä. Suomalaisen metsänhoidon puolustajat ja kritisoijat, jotka kummatkin olivat lähinnä yksityishenkilöitä, olivat myös suoraan toisiaan vastakkain. Niiden suhtautumiset metsänhoidon nykyisiin käytäntöihin olivat täysin päinvastaiset – tämä asettelu muistuttaa tutkielman alussa mainittua sitaattia, jonka mukaan joidenkin mielestä suomalainen metsänhoito on maailman vastuullisinta ja toisten mukaan taas ei lainkaan vastuullista. Suomalaisen metsänhoidon puolustajat näkivät metsästrategian uhkana ja kritisoijat taas mahdollisuutena, tai jopa välttämättömänä toimena. EU:n toimivallan kyseenalaistajat, jotka myös olivat yksityishenkilöitä, näkivät metsästrategian ja ylikansallisen päätöksenteon uhkana, mutta mikään puhujapositioni ei edustanut suoraa vasta-argumenttia tähän. Suomalaisen metsänhoidon kritisoijat tosin vihjasivat, että suomalaisten metsänomistajien osaamattomuuden takia määräyksiä tai opetusta tarvittaisiin muualta. Ekologisuuden ehdottomat puolustajat olivat yksityishenkilöitä ja kansalaisjärjestöjen edustajia. He argumentoivat, että vastuullisuuden eri osa-alueiden välillä ei tulisi tavoitella tasapainoa, vaan ekologisia seikkoja tulisi painottaa muiden yli.

Puhujapositionit eivät jakaudu täysin tasapainonäkökulmaan ja riittämättömien toimien näkökulmaan, vaan leikkauskohtaan jäävät poliitikkojen syyttäjät (kuva 1). Poliitikkojen syyttäjät edustivat aineistossa tyytymättömyyttä siihen, miten poliittinen

päätöksenteko on EU:n metsästrategian kohdalla mennyt, sekä laajempaa turhautumista politiikkaan ja sen tekijöihin. Näiden puhujien twiiteissä oli sekä metsästrategiaan positiivisesti että kriittisesti suhtautuvia argumentteja.

Kuva 1. Puhujaposiitioiden asemoituminen aineistossa kahden havaitun näkökulman välillä.

Sekä tasapainonäkökulmaa että riittämättömien toimien näkökulmaa edustavat twiitit ja eri puhujaposiitiot hyödyntävät hyvin pitkälti niin logosta, paatosta kuin eetostakin. Rationaalisia argumentteja voidaan esimerkiksi tehostaa isänmaallisuudella tai voimakkaan syyttävillä ilmaisuilla. Tämä on mielenkiintoinen ero verrattuna esimerkiksi Merikarin (2008) aiemmin mainittuun havaintoon Metsä-Botnian sellutehdashanketta koskevassa kiistassa vuosina 2005–2006. Merikarin mukaan Helsingin Sanomat kehystää metsäteollisuusyrityksen näkökulman teknistieteellisenä asiantuntijana ja luonnonsuojeluaktivistien näkökulman taas tunteisiin pohjautuvana ja epärationaalisena (emt., 75). Vaikka onkin otettava huomioon se, että toisin kuin tässä tutkielmassa, Merikarin aineisto on ollut perinteisestä eikä sosiaalisesta mediasta ja siten näkökulmat voivat erota

toisistaan, voidaan kuitenkin todeta, että keskustelu EU:n metsästrategiasta ei näyttyä rationaalisen ja tunnepohjaisen, logoksen ja päätöksen, vastakkainasetteluna vaan ehkä enemmänkin näiden kietoutumisena yhteen kummassakin näkökulmassa.

Metsäteollisuutta sinänsä syyllistettiin näissä twiiteissä vain vähän, kun taas poliitikkoja kritisoitiin paljon. Voidaan ajatella, että poliitikkojen syyllistäminen on välillistä metsäteollisuudenkin syyllistämistä, mutta mahdollisesti poliitikot nähdään yleisesti enemmän sellaisina tahoina, joilla on velvollisuus ja vastuu kannettavana kansaan nähden, kun taas metsäteollisuuden kohdalla samanlaista vastuuta ei ehkä ajatella olevan, ja metsäteollisuuden saatetaan ehkä ajatella ajavan puhtaasti pelkästään omaa etuaan ilman muita vastuita. Samaten twiiteissä ilmeni monien jakavan sellaisen käsityksen, että useat poliitikot ovat metsäteollisuuden äänitorvia, joten tällaisesta käsityksestä voitaisiin ajatella, että poliitikkoa syyttämällä kohdistuu sama syytös myös metsäsektoriin. Metsästrategia on politiikkaa, joten sen kontekstissa tällainen nimenomaan poliittinen vastuu on korostunut verrattuna yritysvastuuseen.

Keskusteluun kietoutuu paljon erilaisia määrittelykamppailuja: esimerkiksi onko tai pitäisikö EU:lla olla toimivaltaa metsien käsittelyyn Suomessa vai ei, tai millaisesta näkövinkkelistä avohakkuut tulisi nähdä kestävään metsänhoitoon pyrittäessä. Etenkin riittämättömien toimien näkökulmaa edustavat puhujat sekä poliitikkojen syyttäjät, EU:n toimivallan kyseenalaistajat ja suomalaisen metsänhoidon puolustajat vaikuttavat pyrkivän siihen, että twiittien lukijat ja keskusteluun osallistujat samaistuisivat heidän näkemykseensä ja ottaisivat sen omakseen, jolloin mielipiteestä tulisi laajemmin jaettu.

Riittämättömien toimien näkökulmassa ja tasapainonäkökulmassa voidaan nähdä yhtäläisyyksiä Kummun (2020) tutkimustuloksiin suomalaisista luonnonsuojelukiistoista. Kuusamon metsäkiistaa vuodelta 1994 analysoidessaan Kumpu totesi luonnonsuojeluväestön kuvailleen metsiä puheessaan korvaamattomiksi ikimetsiksi (emt., 53–55). Jonkinlainen lopullisuuden ja korjaamattoman tuhon käsitys on tunnistettavissa myös tämän tutkielman ekologisuuden ehdottomien puolustajien sekä suomalaisen metsänhoidon kritisoijien puheessa. Samaten Kummun (emt.) analyysin mukaan edellä mainitun keskustelun metsätaloudskurssiksi nimetyt puhujat vetosivat metsien

taloudelliseen arvoon. Tämän tutkielman tulosten perusteella vaikuttaisi siltä, että nykyaikaisessa metsäkeskustelussa tasapainonäkökulma edustaa halua kahden Kummun tutkimuksessa tunnistetun diskurssin yhdistämiseen. ”Metsätaloudiskurssi” on ikään kuin joutanut lähemmäs kantaa, jossa tunnistetaan metsien ekologiset arvot. Ilmastonmuutos ja sen keskeisyys nykyaikana sekä metsäsektoriin, kuten mihin tahansa alaan, kohdistuvat yritysvaluupaineet 2020-luvulla lienevät vähintäänkin osasyitä siihen, että ekologiset arvot pyritään sitomaan vahvasti metsien taloudelliseen hyötykäyttöön. Vaikuttaa siis aineiston perusteella siltä, että kiistelystä kohteena ei enää ole se, pitäisikö ekologisuus huomioida vai ei, vaan enemmänkin se, miten ne tulisi suhteuttaa metsien taloudelliseen arvoon.

Toinen tämän tutkielman aineistossa hyvin keskeinen teema, joka ei esiintynyt vielä Kummun tutkimuksen tapauksissa, joista viimeisin on vuodelta 1994, on kansallisen ja ylikansallisen päätöksenteon välinen väittely. Halu ylikansalliseen päätöksentekoon on tämän tutkielman empiirisessä aineistossa vahvasti linjassa riittämättömien toimien näkökulman kanssa. Ne puhujat, jotka kokevat, ettei ekologisia näkökohtia korosteta riittävästi, puolustavat ainakin osittain ja epäsuorasti EU:n toimivaltaa metsäpäättöksenteossa ja peräänkuuluttavat vähintään EU-tasoisista tai jopa kansainvälisempää politiikkaa. Sen sijaan tasapainonäkökulmaa edustavat puhujat nimittävät edellä kuvattua ajattelutapaa joissakin twiiteissä metsien sosialisoinniksi ja vastustavat sitä sekä usein koko EU:n metsästrategiaa ja toimivaltaa käyttämällä isänmaallisia ilmaisuja. Tämä ajatus ja isänmaallinen me-retoriikka tiivistyvät tutkielman otsikossakin nähtyyn sitaattiin perussuomalaisen europarlamentaarikon Laura Huhtasaaren twiitistä: ”Meidän maa, meidän metsät”.

Keskeisin kysymys aineiston keskustelussa on mielestäni loppujen lopuksi se, voiko Suomelle taloudellisesti ja sosiaalisesti tärkeän metsäteollisuuden jatkaminen olla myös ekologisesti kestävä – tähän kysymykseen ottavat kantaa sekä puhujapositionit että kaksi laajempaa näkökulmaa, tasapainonäkökulma ja riittämättömien toimien näkökulma. EU:n metsästrategiaa koskeva Twitter-keskustelu nosti monien toisiinsa limittyvien pienempien väittelyiden ja määrittelykiistojen kautta esiin suuremman kysymyksen tämän

hyvin perinteikkään alan tulevaisuudesta ja yhteydestä ilmastonmuutoksen torjuntaan. Aineistossa metsäteollisuuden pitäminen vastuuttomana on osittain suoraa palautetta ”sellumafiasta” ja sen ahneista motiiveista, osittain metsäteollisuuden syyllistämistä välillisesti poliitikkojen kautta, osittain metsienhoidon pitämistä ekologisesti vastuuttomana ja ekologisuuden puolustamista taloudellisen ja sosiaalisen vastuullisuuden yli. Metsäteollisuuden puolustuksena taas on ajatus siitä, että taloudellisen ja sosiaalisen vastuullisuuden tulisi olla tasapainossa ekologisen kanssa, ja että on mahdollista pyörittää metsäteollisuutta kestävästi Suomessa kestävän metsänhoidon avulla – suomalaisen metsänhoidon kestävyttä ja erinomaisuutta korostetaan, ja monien argumenttien mukaan Suomen metsienkäytöstä ei pitäisi ollenkaan päättää EU-tasolla vaan kansallisesti. Asiasta ei kokonaisuutena kuitenkaan päästä oikein mihinkään johtopäätökseen, koska nämä eri näkökulmat määrittelevät kestävyden ja sitä koskevan asiantuntijuuden eri tavalla, ja koska se, arvostetaanko ekologisuutta enemmän kuin muita osa-alueita, perustuu pohjimmiltaan arvokysymykseen eikä faktoista väittelyyn.

Tutkielman alussa sivuttiin Habermasin ajatusta julkisesta keskustelusta julkisen mielipiteen kollektiivisen muodostamisen areenana. Keskustelijat EU:n metsästrategiaa koskevassa Twitter-keskustelussa pyrkivät luultavasti vaikuttamaan muihin keskustelijoihin ja yleiseen mielipiteeseen siitä, mitä metsäteollisuus, metsien käyttö ja metsiä koskeva päätöksenteko ovat ja mitä niistä tulisi ajatella. Yleiseen mielipiteeseen vaikuttamisen tarkoituksena lienee se, että oma argumentti nähtäisiin mahdollisimman laajasti hyväksyttävänä.

Tutkielman alussa esitettiin ajatus, että Twitter formaattina aiheuttaa mielipiteiden kärjistymistä ja argumenttien yksinkertaistamista jo senkin takia, että twiiteissä on 280 merkin raja. Aineiston perusteella voidaan havaita, että vaikka argumentit olivat perinteisessä mediassa ja Twitterin keskustelussa pitkälti samoja, Twitterissä keskustelu on kärjistävämpää, ja mutkia vedetään enemmän suoriksi. Perinteisen median mielipidekirjoituksissa kirjoittaja voi esittää melko laajastikin perusteluja argumentilleen, kun taas Twitterin keskustelijat yrittävät vakuuttaa muut omasta kannastaan tiiviillä viestillä.

Keskusteluun osallistuu sosiaalisessa mediassa laajempi joukko ihmisiä kuin mitä perinteisessä mediassa pääsee julkisuuteen. Ehkä toimijoista etenkin yksityishenkilöt ajattelevat, että sosiaalisessa mediassa he saavat äänensä kuuluville. Loppujen lopuksi paljon riippuu siitä, millaisessa asemassa twiittaaja on ennestään ja esimerkiksi miten paljon seuraajia tilillä on. Poliitikoilla ja metsäteollisuusyhtiöillä on etulyöntiasema siinä mielessä, että ne ovat jo tuttuja toimijoita metsiä koskevassa päätöksenteossa sekä muutenkin yhteiskunnallisesti merkittäviä toimijoita, joilla on jo valmiiksi paljon seuraajia ja siten yleisöä. Yksityishenkilö ei siis noin vain saa omaa twiittiään aidosti julkisen keskustelun keskiöön, vaikka Twitterin voi ajatella esimerkiksi perinteisiä medioita demokraattisempina alustoina tällaisen politisoituneen keskustelun käymiselle.

Vaikuttaa tässä tutkielmassa tehdyn analyysin ja tulosten yhteenvedon perusteella siltä, että suomalaisessa metsäkeskustelussa ei ole näkyvissä minkäänlaista hiipumista. Sen sijaan muutosta voidaan nähdä siinä, että keskustelu laajenee Twitterin alustalle. Lisäksi tasapainonäkökulman muodostuminen on muutos aiempaan: ekologinen ja taloudellinen näkökulma eivät ole 2020-luvulla enää niin kaukana toisistaan kuin vielä 1990-luvulla, koska taloudellisesta näkökulmasta on lähdetty hakemaan tasapainoa. Onkin mielenkiintoista pohtia, miten nämä eri näkökulmat, jotka tässä tutkielmassa on nimetty tasapainonäkökulmaksi ja riittämättömien toimien näkökulmaksi, voisivat käydä dialogia keskenään niin, että jonkinlainen konsensus syntyisi metsätalouden ja -teollisuuden suunnasta sekä päätöksenteon paikasta. Asiantuntijuuden ja tutkimustiedon rooli nousee nähdäkseni tässä dialogissa oleelliseksi – koska eri argumentit ja näkökulmat perustuvat jonkinlaisiin hyväksytyihin ennako-oletuksiin, tulisi keskustelussa pystyä lähtemään liikkeelle tilanteesta, jossa kaikki osapuolet voivat hyväksyä saman tutkimustiedon luotettavaksi lähtökohdaksi päätöksenteolle.

7.1 Tutkimuksen merkitys

Tämän tutkimuksen analyysiosio ja sen tulokset voivat yhtäältä auttaa ketä tahansa hahmottamaan sitä, millaisista eri argumenteista metsävastuullisuuskeskustelua Suomessa

lähestytään, ja miten näitä argumentteja perustellaan julkisessa keskustelussa. Tutkimuksessa on käyty aluksi läpi perinteisissä medioissa käytyä keskustelua ja siinä ilmenneitä argumentteja sekä retoriikkaa, ja sen jälkeen syvennytty vielä enemmän sosiaalisen median postausten retoriikkaan, jota eri toimijat hyödynsivät kiistassa. Näiden argumenttien hahmottaminen saattaa auttaa kokonaiskuvan muodostamisessa tästä keskustelusta, mutta myös muista metsävastuullisuuden keskusteluista ja kiistoista, joita Suomessa käydään jatkuvasti. Se, että tiedostaa erilaiset retoriikan keinot, on tärkeää käsityksen muodostamisessa asiasta ja muiden argumenteista, koska vaikka retoriikka ei tarkoita valehtelemista tai totuuden vääristelemistä, se on asioiden näyttämistä erilaisista kulmista, jolloin faktat näyttävät hyvin erilaisina eri osapuolten esittäminä. Toisaalta tämän tutkimuksen analyysi voi hyödyttää niitä toimijoita, jotka osallistuvat metsäkeskusteluun Suomessa. Erilaisten argumenttien ja retoristen keinojen tunnistaminen on tärkeää, jotta voi miettiä, miten itselle tai omalle organisaatiolle olisi tehokain tapa saada vakuutettua yleisö omasta argumentista.

Metsäteollisuuden edustajien voidaan ajatella seuraavan julkista keskustelua silloinkin, kun ne eivät välttämättä osallistu keskusteluun erityisen aktiivisesti esimerkiksi Twitterissä. Keskustelusta ilmenee nimittäin paineita, joita metsäteollisuutta kohtaan on olemassa, ja tämä voi auttaa miettimään, millaiseen suuntaan yritys vastuussa pitäisi mennä, jotta metsäteollisuus voisi saavuttaa tai säilyttää yhteiskunnallisen hyväksyttävyytensä ja oikeutuksensa. Samaten itse politiikka, juuri vaikkapa EU:ssa tehty metsäpolitiikka, ohjaa sitä, millaisia vaatimuksia metsäteollisuuden yritys vastuuseen kohdistuu jatkossa.

7.2 Tutkijan asema

Olen ollut tämän pro gradu -tutkielman tekohetkellä työsuhteessa UPM:n viestinnässä. Tämä on johtanut kiinnostukseen nimenomaan metsäteollisuuden alaa kohtaan yritys vastuun sekä vastuullisuusviestinnän osalta. Olen ollut koko tutkimuksen ajan tietoinen siitä, että työskentely alalla ja erityisesti yhdessä kolmesta tutkittavasta yrityksestä voi

vaikuttaa tulkintoihin, joita analyysissä on tehty. Analyysin menetelmänä on ollut retorinen analyysi, jossa ilmaisuja ei tulkita sanatarkasti vaan enemmänkin pyrkimällä ymmärtämään laajempaa kontekstia ja kokonaisuutta, jossa argumentaatio tapahtuu. Siten retorinen analyysi voi aina saada vaikutteita siitä, miten tutkija itse suhteutuu aiheeseen ja aineistoon. On huomionarvoista, että työskentely tutkimusaiheeseen liittyvässä yrityksessä voi vaikuttaa tulkintaan negatiivisesti, positiivisesti tai sekä että. Voidaan ajatella, että tässä tapauksessa tutkijan tulkinnat voivat olla erityisen suotuisia tai erityisen kriittisiä nimenomaan UPM:ää organisaationa tai sen viestintää kohtaan. Huomattava on kuitenkin myös se, että tapaustutkimuksen kohteena olevaan keskusteluun tutkija ei ole osallistunut missään vaiheessa, ja lähestyy siinä mielessä aihetta käytännössä melko neutraalista näkökulmasta. Lisäksi se, että tutkija on ollut koko prosessin ajan tietoinen omasta asemastaan suhteessa tutkimuksen kohteena olevaan tapaukseen ja sen toimiin, voidaan nähdä neutraalia suhtautumista edistävänä tekijänä.

7.3 Tutkimuksen eettisyys

Aineiston keräämisessä ja esittelemisessä törmätään tutkimusetiikan kysymykseen siitä, että tilit, joiden twiittejä aineistossa ja tässä tutkielmassa esimerkkeinä on käytetty, eivät ole olleet tietoisia tutkimuksen kohteena olemisesta. Twitter on kuitenkin julkinen kanava, joten kuka tahansa voisi nähdä twiitit hakemalla Twitteristä. Lisäksi käyttäjät voivat Twitterissä päättää itse, kuinka paljon henkilötietojaan he jakavat kaikille muille – esimerkiksi julkisessa asemassa olevat henkilöt usein jakavat koko nimensä, mutta monet yksityishenkilöt turvautuvat tunnistamattomaan nimimerkkiin. Siksi tämä ei liene tutkimuseettinen ongelma tämän tutkielman aineistossa.

7.4 Tutkimuksen rajoitteet

On huomattava, että tämä on vain yksi tapaustutkimus, joten ei ole yleistettävissä kaikkien suomalaisen metsäteollisuuskeskusteluun tai kaikkien metsäkeskusteluun sosiaalisessa mediassa. Suomessa metsäkeskustelu ja monet metsiin sekä niiden käyttöön

liittyvät asiat ovat ikuisuuskyseiksi, joista väitellään jatkuvasti enemmän tai vähemmän. Tämän tutkimuksen aineisto onkin vain kapealta ajalta otettu katsaus keskusteluun. Vastaavia teemoja, kuten metsäteollisuuden taloudellisten hyötyjen ja ympäristöasioiden asettamista vastakkain sekä vastaavia toimijoita kuin tässä tapaustutkimuksessa esiintyy kuitenkin myös monissa muissa metsäkeskusteluissa, joita Suomessa on käyty viime vuosina. Siksi voidaan kuitenkin ajatella, että tästä tutkimuksesta voidaan saada jonkinlainen käsitys siitä, millaisia argumentteja keskusteluissa käytetään. Tässä tutkimuksessa tarkasteltiin sitä retoriikkaa ja niitä argumentteja, joilla tämän valitun yksittäisen tapauksen toimijat perustelevat omia kantojaan keskustelussa. Eri tapauksissa on kuitenkin eri toimijoita, ja toki myös aiheesta riippuen retoriset keinot voivat vaihdella. Esimerkiksi jotkin aiheet herättävät enemmän tunteita kuin toiset. Siksi onkin pidettävä tutkimuksen päätelmiä lukiessa mielessä, että tämä tutkimus keskittyy vain yhteen, tarkasti rajattuun julkiseen keskusteluun.

Jos joku toinen tekisi saman tutkimuksen, sen tulokset saattaisivat olla erilaisia. Kirjoiteissa teksteissä on aina sellaisia merkityksiä, joita ei voida tulkita minkään tietyn ohjeen mukaisesti (Krauss 2005, 760). Retorisessa analyysissä tutkija tekee aineiston argumentteja ja etenkin retorisia keinoja kartoittaessaan tulkintoja, jotka voivat vaihdella tutkijasta riippuen, sillä ne ovat laadullisia päätelmiä, joiden tekemiselle ei ole mitään tarkkoja sääntöjä tai standardeja. Samaten esimerkiksi siinä vaiheessa, kun tässä tutkimuksessa rajattiin aineistosta pois kiinnostuksen kohteena olevaan keskusteluun liittymättömät postaukset, tässäkin on tehty valintoja ja tulkintoja, jotka voisivat olla erilaisia. Siksi tässä tutkimuksessa on avattu menetelmiä ja aineistoja käsittelevässä luvussa, miten eri menetelmiä käytettiin ja millaisilla perusteilla aineisto rajattiin. Esimerkkien käytöllä tuloksista ja tehdystä keskustelun jäsentelystä on pyritty myös tekemään mahdollisimman läpinäkyviä, jotta lukija voi itse arvioida esimerkiksi sitä, pitävätkö tehdyt päätelmät paikkansa.

7.5 Jatkotutkimuksen aiheet

Tässä tutkimuksessa argumentointia sekä argumenttien perustelemista sosiaalisessa mediassa käsiteltiin siitä näkökulmasta, millaista keskustelua oli nähtävissä jo toteutuneena tekstinä. Näkökulma oli siinä mielessä ulkopuolinen, että tähän keskusteluun osallistuvien toimijoiden oma näkemys keskustelusta ei tullut esiin siitä, mitä he ajattelevat sosiaalisen median kanavista vaikuttamisen tai vuorovaikutuksen kanavina metsäpolitiikkaa koskevassa keskustelussa. Olisikin kiinnostava jatkotutkimusaihe perehtyä esimerkiksi haastattelujen kautta nimenomaan siihen, miten toimijat, kuten metsäteollisuuden edustajat tai luonnonsuojelujärjestöt, hahmottavat keskustelun ja mihin he pyrkivät julkiseen keskusteluun osallistumisella.

Tässä tutkielmassa hyödynnettiin perinteisen median juttuja lähinnä taustana sille, mitä käsiteltävästä tapauksesta tulisi tietää ennen analyysin tulosten lukemista. Olisi mielenkiintoista tehdä vertailevampi katse perinteisen median kehyksiin sekä siihen kuvaan, joka sosiaalisen median keskustelusta ilmenee. Tällaisella katsauksella voitaisiin todeta, miten metsäkeskustelua kehystetään julkisuudessa ja miten se vertautuu toimijoiden itse tekemään viestintään.

Kuten tutkimuksen rajoitteet -alaluvussa mainittiin, tämä tutkimus käsittelee hyvin rajallista otosta suomalaisesta metsäkeskustelusta sosiaalisessa mediassa. Olisikin hyvin mielenkiintoista nähdä enemmän tutkimusta eri tapauksista ja myös eri sosiaalisen median alustoilta, jotta voitaisiin verrata, pitävätkö tässä tutkielmassa tehdyt päätelmät paikkansa muissakin tapauksissa vaikkapa 2020-luvulla, vai onko tämä tapaus jotenkin erityinen verrattuna muihin.

8 LÄHTEET

8.1 Tutkimuskirjallisuus

Burke, Kenneth. 1969. *A Rhetoric of Motives*. Berkeley: University of California Press.

Bygrave, Stephen. 1993. *Burke, Kenneth : Rhetoric and Ideology*. London: Routledge.

Luettu 15.3.2022. <https://ebookcentral.proquest.com/lib/tampere/reader.action?docID=165471>

Haapanen, Pirkko. 1998. *Roomalaisten korkein taito: Johdanto antiikin retoriikkaan*.

Teoksessa Palonen, Kari & Summa, Hilikka. 1996. *Pelkkää retoriikkaa*. s. 23–50. Vastapaino.

Habermas, Jürgen. 2004. *Julkisuuden rakennemuutos: Tutkimus yhdestä kansalais-yhteiskunnan kategoriasta*. Vastapaino.

Habermas, Jürgen. 2010. *Julkisuus*. Teoksessa Pietilä, Veikko ym. (toim.) *Julkisot, yleisöt ja media: suomennoksia ja kirjoituksia julkisista vuorovaikutus- ja toimintamuodoista*. Tampere University Press. 163–170.

Hermida, Alfred. 2017. *Twitter, Breaking The News, and Hybridity in Journalism*. Teoksessa *The Routledge Companion to Digital Journalism Studies*. 407–416. 1. painos. Routledge.

Jokinen, Arja. 1999: *Vakuuttelevan ja suostuttelevan retoriikan analysoiminen*. Teoksessa Jokinen, Arja, Juhila, Kirsi & Suoninen, Eero (toim.), *Diskurssianalyysi liikkeessä* s. 126–159. Vastapaino.

Juholin, Elisa. 2017. *Communicare! Viestinnän tekijän käsikirja*. Infor.

Jäppinen, Jukka-Pekka, Kostamo, Jouko, Salpakivi-Salomaa, Päivi. 2004. *Metsäkeskustelun painotuksia 1960–2020-luvuilla*. Teoksessa *Metsän kätköissä: Suomen metsäluonnon monimuotoisuus*.

Keskinen, Hannakaisa. 2020. *Organisaation vastuullisuuden kehystäminen: Retorinen analyysi*. Pro gradu -tutkielma. Tampereen yliopisto. Luettu 20.11.2021. <https://trepo.tuni.fi/handle/10024/120974>

Kokkola, Jussi, Kankaanpää, Vesa & Raunio, Samuel. 2020. *”Radioaktiivinen vegaani” – puhujapositionien arvo dialogisessa kohtaamisessa*. Teoksessa Jalonen, Harri, He-

- lander, Nina & Mäkelä, Leena. 2020. Arvostustalous : Kuinka arvostus rakennetaan ja rakentuu digiyhteiskunnassa. Vastapaino. s. 259–292.
- Kortesoja, Matti, Kunelius, Risto & Heikkilä, Heikki. 2019. Lyhyt matka epäisänmaallisuuteen: Valtion ja median suhteet HS:n tietovuotoa koskevassa keskustelussa. *Media & viestintä* 42(2019): 2, 76–98. Luettu 5.5.2022. <https://journal.fi/media-viestinta/issue/view/5641>
- Krauss, Steven. 2005. Research paradigms and meaning making: A primer. *The Qualitative Report*, 10:4, 758–770.
- Kumpu, Ville. 2020. Ympäristö, politiikka ja julkisuus: Kolme tapaustutkimusta journalistisen julkisuuden rakentumisesta ja merkityksestä ympäristöpolitiikassa. Tampere University Press. Luettu 29.11.2021. <https://library.oapen.org/handle/20.500.12657/22808>
- Matikainen, Janne Tapani & Villi, Mikko. 2018. Uutismedia ja journalistit Twitterissä - joukkoviestintää vai vuorovaikutusta? Teoksessa P. Isotalus, J. Jussila, & J. Matikainen (toim.), *Twitter viestintänä: ilmiöt ja verkostot* s. 193–210. [10] Vastapaino.
- Merikari, Paula. 2008. Tulkintoja yrityksestä vastuullisena toimijana: mediakeskustelu Metsä-Botnian Uruguayn tehtaasta. Tampereen yliopisto. Luettu 29.11.2021. <https://trepo.tuni.fi/handle/10024/79186>
- Mikkilä, Mirja. 2006. Vastuullisuuden monet kasvot: maailmanlaajuisen metsäteollisuuden hyväksyttävyyden erilaisissa yhteiskunnissa. *Metsätieteen aikakauskirja* 3/2006. 416–419. Luettu 22.11.2021. <https://doi.org/10.14214/ma.5698>
- Olkkonen, Laura & Quarshie, Anne. 2019. *Corporate Social Responsibility in Finland*. Springer International Publishing. Luettu 21.11.2021. <https://ebookcentral.proquest.com/lib/tampere/reader.action?docID=5771194>
- Rantala, Tapio & Primmer, Eeva. 2003. Value positions based on forest policy stakeholders' rhetoric in Finland. *Environmental Science & Policy* 6 (2003) 205–216. Luettu 22.4.2022. [https://doi.org/10.1016/S1462-9011\(03\)00040-6](https://doi.org/10.1016/S1462-9011(03)00040-6)
- Ruoho, Iiris & Kuusipalo, Jaana. 2019. The Inner Circle of Power on Twitter : How Politicians and Journalists Form a Virtual Network Elite in Finland. *Observatorio Journal*. 70–85. Luettu 27.4.2022. <https://urn.fi/URN:NBN:fi:tuni-201906192132>

- Palonen, Kari & Summa, Hilikka. 1996. Pelkkää retoriikkaa. Vastapaino.
- Perelman, Chaïm. 1996. Retoriikan valtakunta. Vastapaino.
- Potter, Jonathan. 1996. Representing Reality. Discourse, Rhetoric and Social Construction. Lontoo: SAGE Publications.
- Puro, Jukka-Pekka. 1998. Puhetaidosta retoriikkaan, vai oliko se päinvastoin. Media & Viestintä, 21(3) 82–91. Luettu 22.2.2022. <https://journal.fi/mediaviestinta/article/view/61393>

8.2 Verkkolähteet

- Audiomedia. 2019. Luonnonvarakeskuksen tutkimusylijohtaja Asikainen: Metsäkeskustelussa rapa lentää - ei perusteita metsän käytön muutoksille. Tiedote. Luettu 28.4.2022. <https://www.sttinfo.fi/tiedote/luonnonvarakeskuksen-tutkimusylijohtaja-asikainen-metsakeskustelussa-rapa-lentaa---ei-perusteita-metsan-kayton-muutoksille?publisherId=4627873&releaseId=69855333>
- Euroopan komissio 2021. Euroopan vihreän kehityksen ohjelma: Komissio ehdottaa uutta strategiaa EU:n metsien suojelemiseksi ja ennallistamiseksi. Luettu 26.4.2022. https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/fi/IP_21_3723
- Greenpeace. 2021. Viisi myyttiä Suomen metsistä – kumottu. Luettu 29.11.2021. <https://www.greenpeace.org/finland/blogit/7251/viisi-myyttia-suomen-metsista-kumottu/>
- HS. Helsingin Sanomat. 4.5.2021. Metsäsertifikaatti saa kovaa kritiikkiä: ”Viherpesua, viestinnällistä huijausta”, sanoo metsäekologian lehtori. Luettu 5.5.2022. <https://www.hs.fi/kotimaa/art-2000007956345.html>
- HS. Helsingin Sanomat. 15.7.2021. Yllättävä metsäratkaisu toi Suomelle tikkukaramelin. Luettu 5.5.2022. <https://www.hs.fi/paakirjoitukset/art-2000008127230.html?share=7c607b3a6644196655a4846f9ea08e48>
- HS. Helsingin Sanomat. 16.7.2021. Valmiissa metsästrategiassa näkyy Suomen vaikutus, sanovat järjestöt – Greenpeace pitää tätä huonona asiana, Metsäteollisuus ja

- MTK hyvänä. Luettu 5.5.2022. <https://www.hs.fi/politiikka/art-2000008130157.html>
- HS. Helsingin Sanomat. 21.7.2021. Metsä Groupin Ilkka Härmälä: Metsien käsittelyn muuttaminen on viime kädessä metsän-omistajien vastuulla. Luettu 5.5.2022. <https://www.hs.fi/talous/art-2000008134728.html>
- HS. Helsingin Sanomat. 26.4.2022. Elon Musk osti Twitterin, yhtiön työntekijät ja ihmis-oikeus-järjestöt huolestuivat: ”Epä-mukavuuden ja epävarmuuden aikaa”. Luettu 26.4.2022. <https://www.hs.fi/talous/art-2000008774128.html>
- IS. Ilta-Sanomat, Taloussanomat. 16.7.2021. Maa- ja metsätalousministeri Leppä: Met-sästrategia on parempi kuin epäiltiin – pää-ongelmat kuitenkin säilyvät. Luettu 5.5.2022. <https://www.is.fi/taloussanomat/art-2000008131233.html>
- Luke 2021. Onko kokonaiskestävä metsien käyttö haihattelua? Blogi. Luettu 10.5.2022. <https://www.luke.fi/fi/blogit/onko-kokonaiskestava-metsien-kaytto-haihattelua>
- MMM. Maa- ja metsätalousministeriö. LULUCF-asetus. Luettu 17.3.2022. <https://mmm.fi/lulucf>
- MMM. Maa- ja metsätalousministeriö. 2020. Suomen metsävarat. Luettu 29.11.2021. <https://mmm.fi/metsat/suomen-metsavarat>
- MMM. Maa- ja metsätalousministeriö. 2021. Miten EU:n metsästrategia vaikuttaa yksittäiseen metsänomistajaan? Luettu 30.3.2022. <https://mmm.fi/blogit/-/blogs/miten-eun-metsastrategia-vaikuttaa-yksittaiseen-metsanomistajaan>
- MT. Maaseudun tulevaisuus. 21.5.2021. Metsäsertifikaatin rivit rakoilevat: Nyt myös saamelaiset irtaantuivat. Luettu 5.5.2022. <https://www.maaseuduntulevaisuus.fi/metsa/5c7efeca-c2f8-54fa-9b41-10bf8f6e0445>
- Salonen, Kirsi. 2021. Viherpesulla ja vastuullisuudella on eroa. Blogi. Eetti Ry. Luettu 27.11.2021. <https://eetti.fi/2021/03/18/viherpesulla-ja-vastuullisuudella-on-eroa/>
- Twitter 2021a. Twitter terms of service. Luettu 8.5.2022. <https://twitter.com/en/tos>
- Twitter 2021b. Permanent suspension of @realDonaldTrump. Luettu 8.5.2022. https://blog.twitter.com/en_us/topics/company/2020/suspension

Valtioneuvosto. EU-ilmastopakettien tavoitteet ja käsittely. Luettu 25.2.2022.

<https://vnk.fi/suomen-eu-politiikka/eu-ilmastopaketti/eu-ilmastopakettien-tavoitteet-ja-kasittely>

Valtioneuvosto 16.7.2021. EU:n uusi metsästrategia ylittää osin komission toimivallan metsäasioissa, kokonaiskestävyys mukana ennakkotietoja paremmin. Luettu 26.4.2022. <https://valtioneuvosto.fi/-/1410837/eu-n-uusi-metsastrategia-ylittaa-osin-komission-toimivallan-metsaasioissa-kokonaiskestavyys-mukana-ennakkotietoja-paremmiin>

Yle 16.7.2021. EU julkaisi metsästrategian ja lupaa, että avohakkuuta ei kielletä – metsätalousministeri Lepän mukaan strategia on "pelättyä parempi". Luettu 26.4.2022. <https://yle.fi/uutiset/3-12023260>

Yle 22.6.2021. Metsäteollisuuden avohakkuille tyrmäys EU-komissiolta: niitä pitäisi "välttää", linjataan uudessa, julki vuodetussa metsästrategiassa. Luettu 30.3.2022. <https://yle.fi/uutiset/3-11991896>

Yle 30.6.2021. Avohakkuut tyrmänneestä EU:n metsästrategiasta alkoi väentö – Suomi ja joukko muita maita vetoaa komissioon: metsiä ei saisi "alistaa" ympäristönäkökohdille. Luettu 26.4.2022. <https://yle.fi/uutiset/3-12002349>

LIITE 1. HAKUSANAT AINEISTON KERÄÄMISEEN TWITTERISSÄ

Aineisto kerättiin Twitteristä seuraavia hakusanoja käyttämällä. Hakutuloksiin voi päätyä suomenkielinen twiitti, jossa on mikä tahansa näistä sanoista:

Metsästrategia metsästrategian metsästrategiaa metsästrategiassa metsästrategiasta metsästrategiaan metsästrategialla metsästrategialta metsästrategialle metsästrategiana metsästrategiaksi

Metsä metsän metsää metsässä metsästä metsään metsällä metsältä metsälle metsänä metsäksi

Metsät metsien metsiä metsissä metsistä metsiin metsillä metsiltä metsille metsinä metsiksi